

DENİZLERİ ANMAK ONLAR GİBİ SAVAŞMAKTIR

Dinci-faşist iktidarın saldırıları had safhada. İşçi ve emekçi halklar, öğrenciler, Kürt halkı, devrimciler sistemin her yönlü saldırılarının ortasında. İşte tam da bu kuşatmaların ortasında Denizler gibi sokak sokak dövüşme, okulları devrimci mücadelenin kalelerine çevirme zamanı.

Faşizmin koyu karanlığını yaşadığımız bugünlerde faşizme, kapitalizme ve emperyalizme karşı Deniz olmalı, cesaretle ileri atılmamız. Denizlerinin idamının 46.yılında Karşıyaka'da mezarları başında ve Kadıköy'de Denizleri anıyoruz.

Zaman, Denizler gibi tepeden tırnağa devrim, tepeden tırnağa cüret, cesaret ve militanlık zamanı. Zaman, Deniz olma zamanı!

6 Mayıs 2018 Salı
10.00 Karşıyaka
17.00 Kadıköy

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

25 Nisan - 9 Mayıs 2018 / S 047 / 1 TL

Dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da işçiler, emekçiler, milyonlar halinde caddeleri, alanları dolduracak, insanlığın sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyaya duyduğu hasreti haykıracaklar. Bu 1 Mayıs'ta da dünya proletaryası bir kez daha sahip olduğu büyük gücü görecektir, dünyanın aydınlık yüzünü, geleceğini temsil ettiğini dost-düşman herkese gösterecek...

Dünyanın karanlık yüzünü temsil eden emperyalist-kapitalist sistem, varlığını devam ettirebilmek için insanlığı büyük bir yıkım savaşına sürüklemekten çekinmeyeceğini her hareketi ve davranışıyla gösteriyor. Dünyanın bir çok bölgesinde çatışmalar ve küresel-iç savaş şeklinde süren 3. Dünya Savaşı, yeni biçimlere bürünerek devam ediyor. İngiltere ve Fransa'nın desteğindeki ABD emperyalizminin füzelele Suriye'ye saldırması, bu savaşta başka bir boyuta geçildiğini gösteriyor. Kapitalizmin Yeni Evre'sinde emperyalist-kapitalist sistem, sıçramalı çöküşünü engelleyebilmek için savaşı yeni boyutlara taşımakta bir beis görmüyor. Bu savaşta ne kadar insanın öleceği, yaralanacağı ya da sakat, evsiz-yurtsuz kalacağı, emperyalist-kapitalist sistemin umurunda değildir. Onlar adeta bilgisayaradaki simülasyonlarda oynanan savaş oyunlarında olduğu gibi, füzelele oynuyorlar. Yüzyıl önce bir sendikacı olan Dunning'in söylediği gibi, kapitalistlerin daha büyük karlar için yapamayacağı çılgınlık olmadığını yaşıyoruz. Belki de insanlığın ve doğanın topyekün yıkımına varabilecek "delilikler" bile yapabilecek noktadalar...

İnsanlığı ve doğayı, bu büyük yıkımdan kurtarabilecek yegane şey, bir komünist devrimdir. Emperyalist-kapitalistler, savaş tamtamları çalarken, işçi sınıfı ve emekçiler de onlara karşı savaş borazanları çalmaktadır. İnsanlık, göz göre göre kendi yıkımına rıza göstermeyecek, kendi geleceğine sahip çıkmak için ayağa kalkacaktır. Bugün dünyanın çeşitli bölgelerinde görülen irili ufaklı çatışmalar, bunu gösteriyor.

Ve bu 1 Mayıs, kapitalist sisteme karşı işçi sınıfı ve emekçilerin savaş günü olarak daha büyük bir önem kazanıyor.

Türkiye'de Saray'ın erken seçim ilanı, gündemlerinin ibrelerini bir anda seçimlere çevirenler, aramaktan vazgeçemedikleri "toplumsal uzlaşma" mesajlarını, bu 1 Mayıs'ta da devletin icazetinde kutlama yapmayı düşündükleri alanlara taşıyacaklar. 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na sirtlarını dönerek sarı sendikaların peşine takılarak gidecekleri alanlarda insanları yine burjuvazinin seçim oyununa katılmaya çağıracaklar.

"Taksim'de Israr, Devrimde Isrardır" diyenler ise, her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olacaklar. Sermayenin Taksim/Devrim korkusunu büyümeye devam edecekler. Bütün yasaklamalara, baskılara rağmen kızıl meydanda devrimin bayrağını dalgalandıracaklar.

Tüm işçi ve emekçileri, yüreği devrim için, devrimci bir hükümet için atanları Denizlerin Bayrağı ile 1 Mayıs'a, kızıl meydana, Taksim'e çağırıyoruz.

Şimdi Taksim Meydanı'nda olma zamanı!

>>Editör...

**SEÇİMLERİ DE
SONUÇLARINI DA
TANIMAYACAĞIZ!**

Halkın aklıyla alay ediyorlar! Kimisi, "kazanacağımız seçimleri neden boykot edelim" diyor; kimisi, "seçimlerde Kürdün tokadını yiyecekler" diyor; kimisi, "bu seçimlerde onları tarihin çöplüğüne süpürecekiz" diyor.

Kendilerini çok akıllı sanıyorlar ama, mantık tutarlılığı olan iki cümleyi ard arda kuramıyorlar. "Bu ortamda adil seçim mümkün değil, seçimler şimdiden şaibeli" cümlesini kurduktan hemen sonra "seçimleri kazanacağız" diyebiliyorlar.

3

İşçiler Küçük Burjuva Hareketleri Aşmalıdır

C.Dağlı

2

Emperyalistler Kaybediyor

Taylan Işık

4

Tetikteki Zemberek

Şiar Coşkun

5

Sandık Siyasetinin Acı Sonu

İ.Cevat Çetiner

8

Teksas Mı İç Savaş Mı?

Sibel Demir

9

Toplumsal Baskılanma

Ali Varol Günal

10

İŞÇİLER, KÜÇÜK-BURJUVA HAREKETLERİ AŞMALIDIR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Devrimci işçi sınıfı, küçük-burjuva sosyalist hareketleri aşarak daha ileriye, oradan tam kurtuluşa varacak bir siyasi çizgi izlemelidir. Bunun için, öncelikle, bu hareketlerin gerçek durumlarını, bütün yönleriyle, yani bütünlüklü olarak tanımalıdır.

İşçiler gerçeği öğrenmek istiyorlarsa, bu grupların, kendilerini "sosyalist, komünist" olarak adlandırmalarına bakmamalıdır. Adlandırma her zaman yanıltıcı olmuştur. Gerçeğe varmak için, düşüncelerinin asıl içeriğine bakmanın yanında, bu hareketlerin ne yaptıklarına, proletaryanın sınıf savaşında nasıl bir konumuna içinde olduklarına bakmalıdır. Bu, gözlemlenilenin yanında, inceleme, araştırma yapmayı, yani belli bir uğraşı gerektiriyor. Hemen söylemek gerekiyor ki, gerçeği öğrenmenin kolay yolu yoktur.

Olgu hakkında tam bir fikir sahibi olmak için, olgunun bir yanını değil, bütünlüğünü bilmek gerekiyor. Küçük-burjuva sosyalist hareketlere ilişkin bu kısa değerlendirmemizi, daha önce bu konuda söylediklerimizle birlikte düşünmek gerekiyor.

Bütün küçük-burjuva gruplar, görüş oluştururken, Marx, Engels ve Lenin'in eserlerine dayandıklarını ileri sürüyor. Düşüncelerini marksizme dayandırdıklarını söylese de, gerçek olan şudur: İlk önce yaptıkları, Marksizmi kendi özel hareketlerine, kendi özel düşüncelerine, kendi özel dillerine çevirmektedir. Böylece her birinin kendine özgü bir marksizm anlayışı ortaya çıkıyor. Yani marksizmin devrimci teorisinden özsel olarak temelde farklı bir marksizm anlayışı.

Daha sonra ise, kendi dillerinin marksizme uymadığını görünce şaşkınlığa düşüyorlar. Yani devrimci marksizmin kendi görüşlerinden farklı olduğunu anlıyorlar. Ama, kendi küçük-burjuva anlayışı, kendi önlerinde engel oluşturduğu için, yeniden görüş oluştururken, bir kez daha, aynı noktaya düşüyorlar kaçınılmaz olarak. Kendilerini ne kadar marksist olarak gösterse de marksizmi savunduklarını söylese de, burjuvazi karşısında marksizmi savunurken, marksizme büyük zarar veriyorlar.

Her biri, marksizmi kendi görüşleri için teorik dayanak olarak gösteriyor, fakat hiçbir Marx'ın görüşlerinin bütünlüğüne dayanmıyor. Bu gruplardan bazıları, marksizmin proleter yanını, proleter karakterini alıyor, fakat devrimci özünü bir kenara bırakıyor, böylece marksizmi oportünist bir öğreti olarak gösteriyorlar. Bu eğilim, bu anlayış, daha çok yasal sosyalist hareketlerde, reformist hareketlerde egemen.

Diğer bir grup ise, marksizmde devrimci olanı alıyor, fakat onun proleter karakterini bir yana itiyor. Böylece, marksizmi proletaryanın sınıf savaşından koparıyor; proletaryanın devrimci sınıf öğretisi olan marksizmi, bir küçük-burjuva öğretilerine, küçük-burjuva devrimciliği düzeyine indirilmiş oluyor. Bu eğilim, küçük-burjuva devrimci hareketlerde egemen.

Her iki eğilim, birbirinden farklı ve uzak görünse de, aynı politik öze, aynı oportünist temele dayanıyor. Temel sorunlarda aynı anlayışa sahipler. Her sınıf bilinçli işçi, tüm küçük-burjuva sosyalist hareketlerin birçok sorunda ortak bir tavır sergilediklerini pratikte gözlemleyebilir.

Bu söylediklerimizden anlaşılacağı gibi, reformist ve oportünist grupların tüm yaptığı marksizmi kabalaştırma, sığaltma ve bayağılaştırma. Fakat marksizm çağımızda öylesine yaygın, etkin ve kitlelerin içinde yer etmiş ki, küçük-burjuva grupların onu bozmak için gösterdikleri çabalara rağmen, marksizm dünya işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının üstündeki etkisini güçlendiriyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, leninist parti, marksizmi, her zaman, bilimsel, proleter devrimci komünist temelde kavradı. Proleter devrimci parti, marksizmin bir irdeleme ve araştırma yöntemi olduğu düşüncesinden hareket etti. Marksizmi, her soruna uygulanan bir kalıp, hazır bir reçete olarak gören basitleştirici ve dogmatik anlayışlara karşı mücadele verdi.

Kendi öznelliklerini, nesnel toplumsal gerçekler olarak gösteren kendi öznelliklerine aykırı olan, rahatlarını, yaşam koşullarını alt üst eden işçilerin her gerçek devrimci eylemini "uç" görerek mahkum edenler aynı çevrelerdir.

Kapitalist toplumun evrimi ya da tarihsel gelişimi sınıf karşıtlıklarına ve uzlaşmaz çelişkilerine dayanır. Dolayısıyla, gelişmenin, bir devrimle sonuçlanması kaçınılmazdır, zorunludur. Zorunludur çünkü, devrimin kendisi, çelişmeli koşulların oluşumunun zorunlu olması kadar zorunludur. Tarihsel gelişimin, sınıflı toplumlarda bir devrimle sonuçlandığını kabul etmemek ise öznelliktir. Eski dünyanın ilişkileriyle uyum içinde hareket etmeyi savunanların tarih anlayışı, yavaş, pasif ve sürekli evrimdir.

Kapitalist toplum sistemi, her noktada yeni bir topluma geçişin koşullarını oluşturmuştur. Dolayısıyla, eski toplumdaki her noktada tam bir kopuş, emeğin ücretli emeğe dayanmayan, yeni bir örgütleniş, tarihin sürekliliğini sağlar. Eski olandan kopuş, yalnızca ekonomik ilişkilerden üretim ilişkilerinden bir kopuş olmayıp, eski toplumun anlayışından da bir kopuştur. İnsanlık tarihinde toplumsal ilişkilerde köklü bir kopuş, emekçilerin devrimci kavgası en ileriye, en uç noktaya kadar varılmadan nasıl gerçekleştirilebilir! Emeğin yeni ve sosyalist örgütleniş halk yığınlarının bugünkü eylemleri en yüksek düzeyine dönüştürülmeden gerçekleştirilemez.

Güncel burjuva toplumda sosyal felaketler, yıkım, çürüme ve yozlaşma alabildiğine arttı. Fakat bu toplumdaki kurtulmanın olanakları da çok arttı. Üreticilerin kendi öz toplumsal etkinliğinin sonuçlarına olan yabancılaşması, günümüzde en ileri noktaya varmış durumda, fakat insanı kendi öz etkinliğine yabancılaştıran koşullardan kurtulmanın koşulları da ileri düzeyde olgunlaştı. Son çeyrek yüzyılda dünyanın sokaklarını dolduran devrimci kitleler bunun bilinciyle davranıyorlar. Yığınların kapitalizme karşı dünya çapında başkaldırısı bu bilincin toplumsal pratiğe uygulanmasıdır.

Sermaye büyürken, beraberinde, büyük toplumsal yıkımlar getirmesi, yozlaşma ve yabancılaşmayı derinleştirilmesi, sermayenin tarihsel eğilimine bağlı olarak açıklanabilir. Üretimin kapitalist biçiminden doğan olgular bu topraklarda bütün yönleriyle yaşanıyor. Uzlaşmaz iç çelişkiler, birçok ülkeye göre çok daha keskin. Tam da bu neden, buraları, başka bir yere göre devrimci fırtınanın daha güçlü olarak görüldüğü bir yer haline getirdi. Yalnızca ekonomik ve toplumsal gelişmeler, çelişkiler değil, politik alandaki çaptımlar da devrim fırtınasının başka yere göre güçlü olarak esmesini getirdi.

Ortaya çıkan durumun devrimle sonuçlanması, devrimci işçilerin, devrimci kitlelerin, devrimci yığın hareketini en ileri noktaya kadar götürmesine bağlı.

Avrupa Kadın Konferansı

2016 da Nepal'in Katmandu şehrinde yapılan Dünya Kadın Konferansı'ndan sonra Avrupa Konferansı, 14 Nisan 2018 de İsviçre'de yapıldı. Emekçi Kadınlar (EKA) adına katılımcı olduğumuz Avrupa Kadın Konferansı, ABD, İngiltere ve Fransa'nın, Suriye'yi bombaladığı haberiyle başladı. Faşizme ve kapitalizme karşı mücadelede ölümsüzleşen kadınlar için saygı duruşundan sonra gündem maddelerine geçildi.

Katılan delegeler, ülkeleri adına hazırladıkları çalışma raporlarını, mücadele deneyimlerini aktardılar. Sunulan raporlar incelendiğinde, Avrupa, Asya ya da Afrika hangi kıta olursa olsun kapitalizmde kadın ve emek sömürsü, raporların büyük bölümünü oluşturuyordu. Almanya'nın raporunda, yoksulluğun giderek arttığı ve bu durumun en çok yalnız anneleri, çok çocuklu aileleri, mültecileri ve engellileri etkilediği; 13 milyon insanın yoksulluk sınırının altında yaşadığı; erkeklerle aynı işlerde çalışmasına rağmen, kadınların %21 daha az ücret aldıkları vurgulandı.

İsviçre'nin raporunda ise, 600 bin kişinin yoksulluk sınırında yaşadığı, 2017'de 450 kadının aile içi şiddet nedeniyle yaşamını kaybettiği ve yine aynı işi yaptıkları halde erkeklerden %17 daha az ücret aldıkları, emeklilik yaşının 65'e çıkarılmak istendiği, 8 Martta binlerce kadının Afrin'le dayanışma için sokağa çıktığı ve kadın mücadelesinin daha da yükseltilmesi gerektiği vurgulandı.

Ukrayna, Bosna ve Arnavutluk raporlarında, yaşanan savaşlardan en fazla etkilenen kadınlar ve çocuklar olduğu, yoksulluk nedeniyle yozlaşmanın arttığı, kadınların bir meta olarak görülmesi ve sosyal yaşamın dışına itilmesi paylaşıldı. Aral-

rında Rusya'nın da bulunduğu sosyalizmi yaşayan ülkelere; kadınların özgür olduğu, korkmadan sokaklarda gezebildikleri; en önemlisi iş hayatlarında adaletsizliğin olmadığı; çalışan annelerin çocuklarını bırakabilecekleri kreşlerin olduğu ve bu kreşlerin çoğunun çalışan fabrikalarda ya da iş alanlarında olduğuna dikkat çekildi. Ama sosyalizmden sonra hızla her türlü haklarının gasp edildiğini, uyuşturucu ve

ama her defasında daha güçlü bir direnişle karşılaştığını, işgal ettiği Kürdistan topraklarında, kadın mücadelesinin büyük bir öneme sahip olduğunu vurguladılar. Rojava Devrimi'ni gerçekleştiren kadınların, tüm dünya kadınlarına umut olduğu ve enternasyonalist dayanışmanın yükseltilmesine büyük katkısının bulunduğu söylendi. Tüm dünya kadınlarına Afrin'e sahip çıkma ve oradaki kadınlarla ve yaşayanlarla dayanışma çağrısında bulunuldu.

Ve İran'da bir kadının başörtüsünü çıkarmasıyla başlayan protesto eyleminin kadınlar cephesinde büyük yankı uyandırdığı ve başkaldırının sembolü haline geldiği, o meydanın adının artık devrim meydanı olduğu söylendi.

Katılan başka ülkelerden kadınlar da, ülkelerinde yaşadıkları her türlü baskı ve sömürüyü kısaca anlattılar. Filipinler'de, komünist kadınların yakalandığında rahimlerinden kurşunlanmalarını ve her askerin en az 3 kadına tecavüz etmesi gerektiğinin faşist devlet tarafından söylendiği, ama bunun kadınları durduramayacağına inandıklarını söylediler.

Emekçi Kadınlar olarak söz aldığımız konferansta, her ne kadar başka milletlerden olsak da sömürü ve baskının aynı olduğu; bunun tek nedeninin içinde yaşadığımız kapitalizm ve emperyalizm olduğu ve gerçek kurtuluşumuzun sosyalizmde olduğu vurgusu yapıldı. "Asıl olan değiştirmektir ve bir şeyleri değiştirmek için buradayız; demek ki umut var ve kurtuluş da mümkün" denilerek konferans katılımcıları selamlandı.

Kasım ayında Hindistan'da yapılacak Dünya Kadın Konferansı'na (teori çalışmasına) çağrı yapıldı.

Avrupa'dan Emekçi Kadınlar (EKA)

fuhuşun devlet eliyle yayıldığı raporlarında paylaşıldı. Savaşların yaşandığı ülkelerde savaşın fiili olarak bitmesine rağmen binlerce kadın ve çocuğun psikolojik destek almaya devam ettiği, işsizlik nedeniyle onlarca kadın ve gencin okumak için, ya da çalışmak için yurt dışına gitmek zorunda olduğu belirtildi.

Bakur'dan konferansa katılan Kürt kadınları, raporlarında faşist TC'nin Kuzey ve Güney Kürdistan'a her fırsatta saldırıldığını,

Bakırköy Zindanı'ndan...

Merhaba dostlar, yoldaşlar...

Merhaba sevgili kadınlar, emekçi kadınlar...

Yıllardır sokaklardan, meydanlardan, eylem alanlarından; sesi-mizi duyurduğumuz her alandan seslendik. Şimdi mekansal farklılık olsa da, başka bir mücadele alanından sesleniyoruz: Bakırköy Zindanı'ndan.

Birkaç hafta önce evlerimize yapılan baskınlarla gözaltına alındık. İki erkek ve beş kadın olmak üzere Vatan Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde 7 gün süren gözaltı ve açlık grevi...

"Beş kadın" ifadesini vurgulayalım. Bir toplumun gelişmişlik düzeyi, kadınlarının ne kadar ileride olduğu ile ölçülür. Bu belirlemeye göre, toplumun özgürleşmeye ne kadar yakın olduğu, kadınların mücadelede etkin rol alması ile (hem niteliksel hem de niceliksel) belirlenebilir. Tutuklanan kadın sayısını buna bağlı olarak, toplumdaki mücadelede ve yaşamın her alanında kadınların etkin oluşuyla bağlantılandırabiliriz.

Sürecimize dönersek... Her gün tutuklamaların, operasyonların, gözaltıların yaşandığı, herkesin artık şüpheli durumunda olduğu şu günlerde cezaevinde oluşumuzun sebebi, faşist devletin Afrin'i işgaline karşı sosyal medyadan paylaşım yapmış olmamızdır. Sürecin işleyişi şöyle: Savcılık ifadesinden sonra serbest kalacağımızı düşünüyorsanız tekrar gözden geçirin, çünkü her şey talimatla yapılır. Tutuklama garantisi olsun diye Sulh Ceza Mahkemelerine sevk edilmeniz ise kaçınılmaz. Hatırlatalım istedik. Şaka bir yana, tüm mahkeme ve adalet kurumları faşist devlet ve Erdoğan'ın talimatları ile doğrudan görev yürütüyorlar.

Tabii bunların hepsi birer sonuç. Neden-sonuç ilişkisinde nedenlerin temelini görmek gerekir. Her ne kadar bize ve tutuklanan Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine yöneltilen suçlamalar, bir zamanlar demokratik haklar ve eleştiri özgürlüğü olarak gördüğümüz, sosyal medya kullanımı ya da üniversite bahçesinde dağıtılan lokumları protesto etmek için pankart asmak olsa da, bugün bunlar tutuklama kararı çıkartacak kadar suç sayılabilir. Hiç bildiklerimiz bir terör örgütünün propagandasını yapmış sayılmaları da işin ironik kısmı.

Bu kadar insani bir durumun, bir protestonun günlerce televizyonda dilden düşürülmeden, her gün pişirilip pişirilip halka sunulması... Asıl üzerinde düşünülmesi gereken durum bu.

Ülkelerimizin içinde bulunduğu durum kimsenin içini aydınlatmıyor. Çok belirgin bir sistem bunalımı yaşandığı aşikar. Afrin'e yönelik yürütülen ilhak amaçlı savaşta da bunalımı derinleştiriyor.

Bitmek bilmeyen ekonomik kriz -ki kapitalizmin kendi yasadır- burjuvaziye bu savaşa sürükledi. Uzunca bir süreli her türlü basılı ve görsel medyada sergiledikleri iç savaş manzaraları... Dövizin hızla yükselmesi, şeker fabrikalarının, toplumun genelinin karşı çıkmasına rağmen özelleştirilmesinin hızlandırılması... Bu ekonomik problemlerin yanı sıra çürümenin diğer boyutu, kadınlar ve çocuklar üzerinden yürütülen, kimsenin kabul edemediği en geri politikalar... Tecavüzün, cinayetlerin, istismanın daha çok artması, bu çürümeler üzerinden politika üretilmesi... Cezaevlerine tek tip dayatması...

Yönetemedikleri halde, "ha gayret yönetiyoruz" hissine kapılmalarını sağlayan OHAL...

Ortada bu denli belirgin nedenler varken, sonuç kaçınılmazdır. Afrin'in işgali ve yürütülen savaşa karşı yapılan eylemlerde yer alanları, ya da karşı söylemlerde bulunanları tutuklamaları

başka nasıl okunabilir ki. Topluma açıktan açığa gösterilen bir gözdağından başka nedir? Ya da devrimci dinamiği kırmak adına örnek istedikleri korku duvarlarının caydırıcılığı nedir?

Tüm bunlar boş çabalar; insanlar karşı oldukları, insani bulmadıkları her türlü gericiğin karşısına dikilmeye devam ediyor. Örgüt-süz üniversiteli gençler, canilikle sınır tanımayan işgal güçlerine karşı eylem yapmaya devam ediyorlar. Özgür basın susturma girişimleri boşa çıkıyor, meşale ardından gelene devrediliyor. Ne kadar uğraşı-lırsa uğraşılın, ne kadar baskı ve zulümle uğrasalar da bu toplumun devrimci dinamikleri, haksızlığı kabul etmeyen bir yapıya sahip. Mücadeleden vazgeçmeyen inadı var, hıncı var. Tam da bu bağlamda, bizi "sosyal medyadan" tutuklamaları ya da Boğaziçi'ni üniversite öğrencilerini protestodan tutuklamaları güçlerinden değil, güçsüzlüklerinden... Zor zamanlarda seslerini yükseltmekten, duyurmaktan korkmayanları onları korkutuyor.

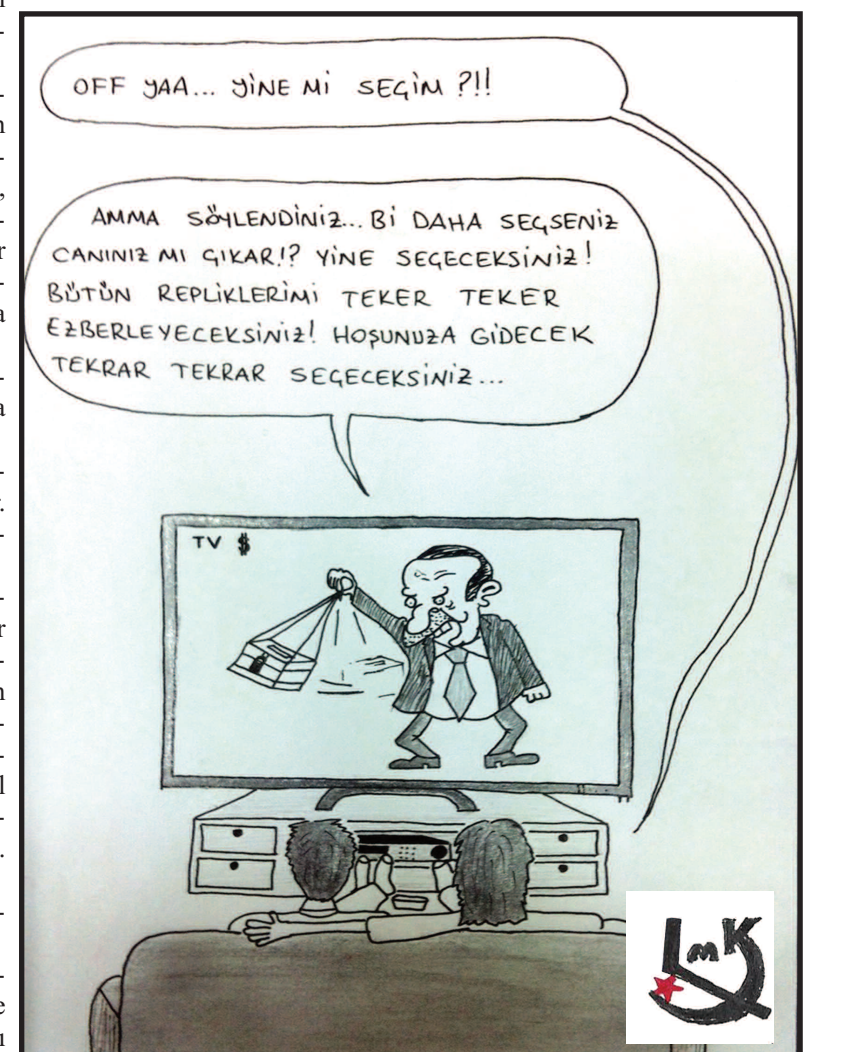
İnatla, baskıya karşı mücadele edenler onları ürkütüyor. Karşı-devrime göre denetlenemeyen bir gücüz, bu yüzden göz önünde olmamız isteniyor.

Uzun lafın kısıtı, tutuklamaların, gözaltıların hiçbir caydırıcılığı yok. Tutsaklığı onurla karşılıyoruz. Afrin'de ölümsüzleşen savaşçılarımızın isimlerini gür sesle haykırıyoruz.

Emperyalist savaşa karşı, işgale karşı görüşlerimizi, düşüncelerimizi haykırmaktan hiçbir gücü bizi alıkoymamaz!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Bakırköy Zindanından Bir Kadın Tutsak

Editör

SEÇİMLERİ DE SONUÇLARINI DA TANIMAYACAĞIZ!

Baş tarafı 1. sayfada

Kendi kendilerini değil ama halkı aldatmaya; halkı sandık başına getirmeye ve seçimlerin sonuçlarını şimdiden "meşru" göstermeye çalışıyorlar.

Dinci-faşist iktidar, korku ve panik içinde bir "erken seçim" kararı aldı. Ama bu korku ve panik, kendilerini pek akıllı sananların göstermeye çalıştığı gibi, seçimi kaybetme ihtimalinden kaynaklanmıyor.

Dinci-faşist iktidar, seçimleri "kazanmanın" tüm koşullarını, yasal/pratik, çoktan hazırlamış durumda. Seçimler hileli de olmayacak. Her şey yasalara, anayasaya uygun biçimde yapılacak. İşçi sınıfını ve ezilen halkları sandık başına çağırınlar bunu bilmiyorlar mı? Bunca yasal düzenlemenin, KHK'nin vb neden çıkarıldığını bilmez olurlar mı hiç?

Evet, erken seçim kararı bir korku ve panik işaretidir. Ama bu korku, seçim kaybetmekten duyulan bir korku değil, bir ayaklanmadan duyulan korkudur. Alt üst edici bir ayaklanmanın koşulları her geçen gün olgunlaşıyor. Sivas katliamında aktif rol alan dinci-faşist Karamolla-oglu, Saadet Partisi genel başkanı bile "Allah muhafaza" dedikten sonra, "Bu memleketi siz isyana zorluyorsunuz. Zorlamayın, hata ediyorsunuz" diye eski yol arkadaşlarını uyarıyor.

Seçime bu korkuyu savuşturmak, muhtemel bir halk ayaklanmasını güçlerini birleştirmiş ve pekiştirmiş biçimde karşılamak; dizginleri tümüyle bir kişinin, Erdoğan'ın eline vermek üzere gidiliyor. Guardian gibi gerici bir İngiliz gazetesi dahi, seçimlerin amacını ve içeriğini şu sözlerle tanımlıyor: "Adil bir seçim ihtimali yok, dizginleri (Erdoğan) eline alacak." Hepsini bu.

Dolayısıyla dinci-faşist iktidarın ve onun başının kaybetme ihtimalinin olmadığı bir seçime, iki ülkenin işçi sınıfı, emekçileri, ezilen halkları sandık başına neden çağırılır? Galibi şimdiden belli bir seçimde sosyal reformistlere, sandık çağırısı yapanlara, baş aktöre koltuk değneği olma, figüran rolünden başka ne düşecek? Elbette hiç bir şey ve bu adamlar bu role gönüllüdür. Zor duruma her düşüğünde ya da ihtiyaç duyduğunda dinci faşist iktidara koltuk değneği rolünü hep üstlenen CHP'ye sözümüz olamaz. O, bunu sınıf karakteri ve varlık koşulları gereği yapıyor. "Yenikapı ruhu" budur; ezilen halklara ve emekçi sınıflara karşı "milli mutabakat"tır. Peki, HDP'ye ne oluyor?

HDP'nin "yetmez ama evet"çi eşbaşkanı, "7 Haziran seçimlerinde ders verdik" diyor. Olabilir; ama ders almayı bilmek de gerekiyor. Seksen milletvekili çıkardığı da ne oldu? Bir

çok belediye başkanlığı kazandınız da ne oldu? Dokunulmazlıklarınız tutuklanmanıza engel mi oldu? Dinci-faşist iktidar, 7 Haziran seçimlerinde azınlık durumuna düşünce hükümeti mi bıraktı? Onu izleyen Kasım seçimlerini nasıl kazandıklarından ders aldınız mı? Ve en sonu, gerçekte kaybettiği referandumda yenilgiyi kabul edip köşesine mi çekildi? Siz bunlardan ders çıkardınız mı? Liste uzatılabilir ama gerek yok.

Emekçi sınıfları ve ezilen halkları, dinci-faşist iktidarı "24 Haziran'da tarihin çöplüğüne göndereceğiz" sözleriyle kandırmayın, ahmak yerine koymayın. İngilizin gördüğünü göremiyor musunuz? Bu seçimler, dizginleri Erdoğan'ın eline vermek için düzenleniyor ve kaybetme ihtimali yok. "Kazanmak" için her türlü tedbiri alıp, yasal düzenlemeleri yaptılar. Yani "hile yapıldı" deme şansız bile yok.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar sağlam karakterlidir; gerçeğin gözünün taa içine bakmaktan korkmazlar. Onlar bu seçimlerin üçüncü sınıf bir tiyatro olduğunun farkındalar, bilincindedir. Bu nedenle şimdiden seçimleri de sonuçlarını da tanımama eğilimindedir. Seçimlerin hemen ertesi günü ahmak yerine konmanın tek yolu da bu.

Dinci-faşist iktidar kendini ve düzeni ko-

rumak için, oyunun kurallarına uyuyor; taraftarlarını örgütüyor, silahlandırıyor, silahlı eğitimden geçiriyor. Çünkü biliyor ki, uzlaşmaz çıkarlara dayalı sınıflı toplumda yaşamsal sorunlar, yasalarla, görüşmelerle, müzakerelerle değil, güçler dengesine bağlı olarak zor yöntemleriyle çözülür.

Bir devrimci, emekçi sınıflardan ve ezilen halklardan bu gerçekleri saklayamaz, saklamamalı.

Seçimlere katılmak için can atan bütün sosyal reformistlerin ve oportünistlerin söyledikleri tek doğru, iktidarın korku ve panik içinde olduğudur. Ekonomik bunalımın yeni bir kriz dalgası, düzenin üstüne kara bir bulut gibi, çöktü, çöküyor. İşgal ve ilhak politikasıyla yürütülen savaş, düzenin krizini daha da derinleştiriyor.

Bütün bunlar, Haziran Halk Ayaklanması yanında hafif kalacağı bir halk ayaklanmasının koşullarını hazırlıyor. Emekçi sınıflar ve ezilen halklar işte buna hazırlık yapmalı. Devrimci güçler buna hazırlanmalı, propaganda, ajitasyon ve çağrılarını buna uygun yapmalı.

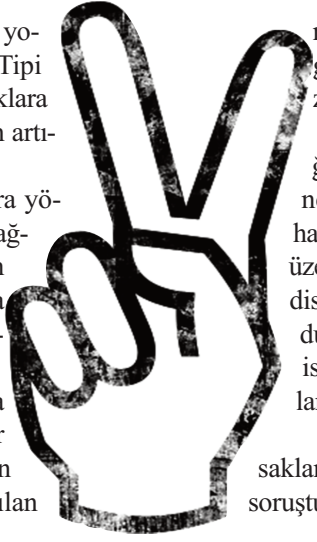
Seçimleri ve sonuçlarını tanımamak iki ülkenin halklarını bir kez daha ayağa kaldırmamanın çağrısına dönüşmeli.

İzmir Zindanlarında Keyfi Uygulamalar Devam Ediyor

İçerde ve dışarıda faşist saldırıların yoğunlaştığı bugünlerde, İzmir 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde eylemde olan devrimci tutsaklara yönelik keyfi uygulamalar, her geçen gün artıyor.

Cezaevinde tecritte tutulan tutsaklara yönelik keyfi aramalar, yasaklı olmamasına rağmen cezaevine dışarıdan kitap ve yayın alınmaması bir yana, aramalar sırasında tutsakların notlarının hepsine de el konuluyor.

Hücre aramalarında infaz koruma memurlarının keyfi tavırları büyük bir sorun. Arama sırasında zaten kütüphaneden alınan kitaplara ve bu kitaplardan çıkarılan

notlara el konuluyor. Alınan defterler ya geri verilmiyor, ya da geri verilmesi uzun zaman alıyor.

Kırklar zindanında bir Leninist tutsağın defterine, kitaplardan çıkardığı notlar nedeniyle el konulmuş, defalarca istediği halde defteri kendisine verilmemiştir. Bunun üzerine suç duyurusu yapılmasıyla defteri kendisine iade edilmiştir. Defteri verilirken suç duyurusu dilekçesi kendisine geri verilmek istenmiş, ancak o, dilekçeyi işleme koymaları gerektiğinde ısrarcı olmuştur.

Kırklar zindanında kalan Leninist tutsaklar, her hafta çeşitli gerekçelerle kendilerine soruşturma açıldığını da söylüyorlar.

Adana'da Faşist Baskılar

Türkiye ve Kürdistan'da yükselen devrim mücadelesinin önüne geçilebilir ve sistemlerinin çöküşünü engelleyebilmek için faşizm, elindeki bütün araçlarla saldırıyor. Haksızlığa, emek hırsızlığına, kapitalist sisteme karşı olup bu yönde adım atan akademisyenler, gazeteciler, devrimciler tutuklanıyor ve işlerinden alınıyorlar. En ufak bir başkaldırıya dahi tahammülü olmayan devlet, devrimci öğrencilerden korkar noktaya geldi. Bunun en iyi örneği Boğaziçi Üniversitesi'nde "İşgalin Lokumu Olmaz" pankartı açtıkları için tutuklanan öğrencilerdir.

Adana'da üniversitede okuyan 3 Mücadele Birliği okurumuzun yeni taşındıkları mahalledeki komşuları da polis tarafından aranmıştır. Kendini polis olarak tanıtan kişi komşulara, bu öğrencilerin terörist olduğunu ve onları evden çıkartmazlarsa üçünü de almaya geleceğini, gerekirse evi tarayacaklarını söylemiştir.

Bu olayın üzerinden 2 hafta geçtikten sonra 3 okurumuzun aileleri Adana Terörle Mücadele Şubesi tarafından aranmıştır. Ailelerimize "Askerlerimiz Afrin'e gidiyor, örgütler çocuklarımızın beynini bulandırıyor, bazı arkadaşlarımızın üzerinde patlayıcı madde bulduk, bombalı eylem yapma hazırlığındaydılar" diyerek onları korkutmaya ve onlar dolayısıyla öğrenciler üzer-

rinde baskı kurmaya çalıştılar.

Çukurova Üniversitesi'nde okuyan başka bir Mücadele Birliği okurumuz da 4 Terörle Mücadele Şube polisi tarafından durdurulmuştur. Okurumuza "teröristlerin evine gitmemesi gerektiği" söylenmiş ve birkaç isim söylenerek, o kişiler hakkında bilgi almaya çalışmışlardır. Aynı zamanda "gençleri Suriye Savaşı'na gönderiyorlar" diyerek, kendi mesleğini tehlikeye atmaması söylenmiştir. Polisler daha sonraki günlerde de okurumuza mesajlar atmışlardır.

Okurumuz en son, aynı polisler tarafından tekrardan durdurulmuş ve aylık 1000 TL verileceği söylenecek işbirliği teklif edilmiştir. Şehir dışında bulunan başka bir Mücadele Birliği okurumuzun ailesi de aranmıştır. Onlara da, bir kişinin üzerinde patlayıcı madde bulduklarını ve bu yüzden çocuklarının bizden uzak durması gerektiğini, gerekirse çocuklarını gözaltına alacaklarını söylemişlerdir.

Baskılarınız biz devrimcileri yıldıramayacak. Gerek işbirliği teklifiniz, gerek tehditleriniz bizleri kutamayacak.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

YAŞASIN DEVRİM MÜCADELEMİZ!

MÜCADELE BİRLİĞİ-ADANA

Midilli'de Mültecilere Faşist Saldırı

Evleri, ülkeleri emperyalist çıkarlar uğruna yıkılan, yıkılan, yağmalanan halkların, göç ettikleri ülkelerde de yaşadıkları vahşet durmuyor.

Yunanistan'ın Midilli Adası'nda yaklaşık 5 gündür oturma eylemi yapan mültecilere 22 Nisan akşamı faşistler saldırdı.

Yaklaşık 200 kişinin, kadınların ve çocukların çoğunlukta olduğu mültecilere saldırısında, Sapfus Meydanı'na boşaltmak için havai fişek, taş ve cam şişeler atıldı. Mültecileri "diri diri yakma" tehdidinde bulunan faşistlere polis gaz bombalarıyla saldırdı, faşistler cevap olarak çöp konteynerlarını ateşe verdi.

Saldırıda çok sayıda mülteci yaralanarak hastaneye, diğerleri Moria Mülteci Kampı'na götürüldü.

DENİZ İSYAN DEVRİM

ANMA

6 MAYIS PAZAR | 17 00

Kadıköy / Süreyya Operası Önü

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

DENİZLERİ ANMAK ONLAR GİBİ SAVAŞMAKTIR

6 Mayıs 1972. Faşizmin kurduğu dar ağaçlarında 3 fidan, bir gün yeniden yeşereceklerine olan inançla cellatlarına bakıyorlar dimdik. Deniz, Yusuf, Hüseyin... Onlar "darağacında 3 fidan"; üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yolunu açmış olan ölümsüz devrim önderleri! Çok yoğun haftalar, ayları geride bıraktık. Günlerin birer asır, ayların ise birer saatmiş gibi geçtiği, OHAL'in, savaşın, baskının, gözaltı, tutuklama ve işkencelerin içinden mücadele ve kavgayla geçilerek geline bir 6 Mayıs daha...

Bugün Denizler, idamlarının 46.yılında, açlık ve yok oluşun dayatıldığı işçi sınıfının neflerine hala kavganın yolunu açmakta. Faşizmin toplumun tüm ilerici kesimlerini tehdit ettiği şu günlerde bir kez daha Denizleşme çağrısı yapıyoruz. Deniz Olunmalı; çünkü bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneşin doğması için, Denizler gibi dövüşmek, öne atılmak zamanı. Gerçekçi olup devrimi düşlemenin, devrim için dövüşmenin zamanı! Tıpkı Sinan gibi, tıpkı Taylan gibi...

"Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır" diyerek, Onları anıyor, her yerde kavgaya bayraklarını dalgalandırıyoruz... Onların çizdiği mücadele çizgisinde, bayraklaşanlarımızla yürüyoruz.

"Korkumuz yok! İnmedi bir gün bile gözlerimize, bir kış akşamı gibi karanlığı korkun. (...)Çizmiş rotamızı dostların alkışlarıyla değil, gıcırtsıyla düşmanın dişlerinin."

6 Mayıs günü sizleri Denizlerin yoldaşları ile birlikte Denizleri anmaya, Deniz Olmaya ve devrimi büyütme çağırıyoruz.

İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!

FAŞİZME KARŞI DENİZ OLUNMALI!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

EMPERYALİSTLER KAYBEDİYOR

TAYLAN IŞIK

Dünyayı büyük ve yıkıcı bir savaş korkusuna sokan ve günler boyu süren tehdit, hakaret, bağırsı çağırıştan sonra emperyalist saldırı nihayet gerçekleşti. ABD ve onun iki fino köpeğine dönmüş haldeki Fransa ve İngiltere, Suriye'ye füzelerle saldırdılar.

Ama ne saldırı! Bizim dinci-faşistlerimizin dahi "içini serinletmeyen" bir saldırı. Belli ki, emperyalistler eli mahkum, bu saldırıyı yapmak zorundaydılar. Çünkü ortalığı velleve veren bu kadar büyük gıdıklamalardan sonra hiç yumurtlamamak olmazdı. Yoksa "karizma" fena çizilirdi. Rusya da onları anlıyordu. Davul-zurnayla duyurdukları saldırıyı "sert şekilde kinayip" işine bakacaktı.

Bu arada Sovyetler Birliği'nden kalma Suriye hava savunması da test edilmiş oldu. Rusya, "bizim hava savunma sistemimiz devreye girmedi" açıklamasıyla hem emperyalistleri belirsizlik içinde bıraktı, hem de "yumuşama" mesajı vermiş oldu. S-400'lerin kabiliyeti emperyalistler için belirsiz kalmaya devam etti.

Bundan sonra Suriye-Rusya ve İran, "nerde kalmıştık" diyerek yollarına, yani dinci-faşistleri Suriye topraklarından temizlemeye devam edecekler. Emperyalistlerle birlikte Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün, İsrail gibi gerici-faşist devletlerin zorluk çıkarmaktan başka ellerinden bir şey gelmiyor. Süreç, zorluklara rağmen saldırı öncesi nasıl gidiyor idiyse, saldırıdan sonra da aynı şekilde devam edecek.

Saldırı hiç mi bir şey değiştirdi? Elbette değiştirdi. Emperyalistlerin Suriye'ye müdahale güçlerinin olmadığını ortaya koydu. Sahadaki dinci-faşist tosunuklar hayal kırıklığı ve moral bozukluğu içine girdi. Türkiye "daha fazlası gerekli" biçimindeki açıklamasıyla tıynetini ortaya koymakla kaldı. Emperyalistlerin daha fazlasını yapacak mecallerinin olmadığını ortaya çıkardı. Suriye-Rusya-İran üçlüsü, dinci-faşist katil sürülerinin üzerine bundan sonra çok daha kararlılıkla ve hızlı gidecekler.

Son saldırı, Suriye savaşında bir aşamayı, bir kırılmayı ifade eder mi? Evet eder ama kimi emperyalist muhiplerinin sandığı gibi, emperyalistlerin, gerici-faşist devletlerin ve dinci katil sürülerinin kazanması yönünde değil, tam tersine, kaybetmeleri yönünde bir kırılmayı ifade edecek. Saldırı, emperyalistlerin ve sahadaki kiralık katillerinin kapasitelerinin sınırlı olduğunu net biçimde ortaya koydu.

Şimdi akıldaki soruya gelebiliriz: "Dünya savaşı tehlikesi geçti mi?" Sorunun yanıtına bir düzeltmeye başlayalım. Dünya savaşı, yani Üçüncü Dünya Savaşı, gerçekte çoktan başlamış ve halen sürüyor. Bu nedenle, bir "Dünya Savaşı"nın başlamasından değil, bu savaşın devletler arası sürekin bir savaşa dönüşüp dönüşmeyeceğinden söz etmek gerek. İşin doğrusu budur.

Önce bir kaç temel noktanın altını çizelim: Birincisi, bu dünya savaşının öncelilerden farkı, bunun emperyalistler arası bir paylaşım savaşı olmayıp, emperyalist-kapitalist dünya ile dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları arasında süren bir savaş olmasıdır. Sırası gelmişken, "gördüğü her elifi mertek sanan", emperyalistler karıştığı her savaşı "paylaşım savaşı" olarak değerlendiren sol/sosyalistler çevrelere söyleyeceğimiz şudur: Her savaşı kendi özgül tarihsel koşulları içinde değerlendirmelisiniz. "Her Elifi Mertek Sanmayın".

İkincisi, bu savaş, yükselen ve güçlenen emperyalist bir devletin diğer emperyalist devletlere karşı dünya pazarından daha büyük pay kapma -I.Dünya emperyalist paylaşım savaşında Almanya'nın durumunda olduğu gibi- amacıyla başlatılan bir savaş değil.

Üçüncüsü, bu savaş, başta ABD olmak üzere, İngiliz, Fransız vb emperyalistlerin çökmeye başlayan hegemonyalarını ayakta tutma savaşıdır.

Dördüncüsü, sürmekte olan savaşın özünü doğru kavramak için, a) NATO'nun yüzyılımızın "ayaklanmalar yüzyılı" olacağı tespitini; b) Dünya tarihinin, öz olarak, kapitalizmden komünizme sıçramalı geçiş dönemi biçiminde tanımlayabileceğimiz bir "yeni evre"ye girdiğini; c) tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmış olan emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalist üretim biçiminin derin, kalıcı ve yıkıcı bir bunalımın içinde olduğunu akıldaki tutmak gerekiyor.

Buradan şu basit ama son derece önemli sonuç çıkar: Kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu koca bir tarihsel çağ kapanıyor. Koca bir eski dünya yıkılıyor ve çağımızın devrimci güçleri bu eski dünyayı tarih sahnesinden inmeye zorluyor. Bunun kolay, barışçıl biçimde, kendiliğinden ve hemen olacağı hayaline kapılmamak lazım. Aksine, eski dünya, güncel anlamıyla emperyalist-kapitalist dünya, insanlığa büyük acılar çekirmeden tarih sahnesinden çekilmeyeceğini günlük eylemleriyle ortaya koyuyor.

Bu nedenle, son saldırıdan önce, topyekün bir savaş endişesi ne kadar aşırı karamsarlık ise, bundan sonra emperyalistlerin insanlığı büyük bir yıkım savaşına sürüklemeyeceklerini düşünmek de bir o kadar aşırı ve tehlikeli iyimserlik olur. Topyekün, devletler arası bir savaş tehlikesi sürüyor. Emperyalistlerin bir kan denizi yaratacakları neredeyse kesin. Ama bu ne kadar kesin ise, bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneşin doğacağı da bir o kadar kesin.

Bundan yaklaşık yüzelli yıl öncesinde Marx, kapitalist toplumda kredi sistemini ve hisse senetli şirketleri incelerken yeni toplumun ilk filizlerini bize şöyle göstermişti:

"Kredi sisteminin özünde yatan iki karakteristiğinden birisi, kapitalist üretimin itici gücü olan, başkalarının emeğinin sömürülmesi yoluyla zenginleşmeyi, en katıksız ve en dev boyutlara ulaşmış bir kumar ve sahtekarlık sistemi halini alıncaya kadar geliştirmek ve toplumsal serveti sömüren azınlığın sayısını gitgide azaltmak, diğeri de, yeni bir üretim tarzına geçiş biçimini oluşturmaktır."

İşte şimdi o noktadayız; mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirileceği, yeni üretim tarzına, yeni toplum biçimine geçiş aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Bunca saldırganlık, bunca tehdit bu yüzden. Ne yazık, yeni toplumun doğumu acısız ve kansız olmayacak.

Devrimci Basın Susturulamaz

Özgürlükçü Demokrasi Emekçilerine Tutuklama

Bilindiği gibi, Özgürlükçü Demokrasi gazetesi, polis tarafından basılmış ve kayyuma devredilmişti. Gazetenin 3 editörü ve 1 çalışmanı, 10 Nisan'da çıkarıldıkları mahkemede, "örgüt üyeliğinden" tutuklandı. Gazetenin 3 çalışmanı ise adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Gazetecilerin ifadelerini dahi almayan savcı, Mehmet Ali Çelebi, Reyhan Hacıoğlu, Hicran Urun, Pınar Tarlak ve Ramazan Sola'yı tutuklama talebiyle 3'üncü Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk etti. Aynı savcı, gazete çalışmanı Nedim Demirkıran ve gazetenin eski çalışanlarından Mehmet Beyazıt'ın ise, adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasını talep etti.

Hakim 4 gazeteciyi "örgüt üyeliğinden" tutuklarken, 3 kişiyi de adli kontrol şartıyla serbest bıraktı. Özgürlükçü Demokrasi emekçileri, 4 Nisan günü evleri basılarak gözaltına alınmıştı.

"Asla Biat Etmeyen Sosyalist Basın Geleneğinin Takipçisiyiz"

Etkin Haber Ajansı (ETHA), 14 Nisan günü İHD'de bir basın açıklaması yaparak, ajans çalışanlarının evlerinin basılarak gözaltına alınmasını protesto etti.

ETHA editörü Semiha Şahin ve muhabirleri Pınar Gayıp ile Adil Demirci, 13 Nisan'da günün ilk saatlerinde gece evlerine yapılan baskınla gözaltına alınarak emniyet müdürlüğüne götürülmüştü.

Yapılan basın açıklamasını ETHA Haber Müdürü Derya Okatan yaptı, dosyaya gizlilik kararı getirildiği için detayları öğrenemediklerini söyledi. AKP'nin özgürce yazan kalemelerden korktuğu söylenen açıklamada, 13 Nisan akşamı da Kadıköy'de haber takibi yapan muhabirleri Ömer Akın'ın da darp edilerek gözaltına alındığını söyledi.

İlk kez böyle bir iktidar baskısıyla karşılaşmadıklarını belirten Okatan, "2012 ve 2013 yıllarında ajansımız iki kez basıldı, yazılı ve dijital tüm arşivlerine, fotoğraf makinesi ve kameralarına el konuldu. Her seferinde dayanışmayla sıfırdan başladık. Bugüne kadar onlarca çalışmamız gözaltına alındı, hapsedildi. Şu anda editörümüz İsmi naz Ergün ile muhabirlerimiz Havva Cuştan ve Ali Sönmez

Kayar cezaevinde. İki editörümüz hakkında açılan davalar ve verilen hapis cezaları nedeniyle gazetecilik yapma koşulları ortadan kaldırıldı. Ajansımızın internet adresine erişim engeli iki yıldır sürüyor; sosyal medya hesaplarımız sürekli kapatılıyor; sansürleniyor" diyerek asla biat etmeyen sosyalist basın geleneğinin takipçisi olduklarını söyledi.

Söz alan Avukat Gülhan Kaya ise müvekkililerinin dosyasında gizlilik kararı olduğu için bilgi alamadıklarını, ama iktidara yakın basın organlarına verilen bilgilerden sosyal medya nedeniyle gözaltına alındıklarını öğrendiklerini söyledi.

Basın açıklaması soruların ardından sonlandırıldı.

"Nerede Olursak Olalım Sokakların Sesi Olacağız"

Gün geçmiyor ki topraklarımızda bir gazete basılmasın ya da gazeteciler, muhabirler tutuklanmasın. İstanbul Özgür Basın Plat-

formu, son dönemde özgür basına yönelik baskı ve tutuklamaları protesto etmek için, bugün Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması düzenledi.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), Özgür Gazeteciler İnişiyatifi (ÖGİ), İnsan hakları savunucuları, Cumartesi Anneleri ve çok sayıda kişinin destek verdiği açıklamada "Tutuklu Gazetecilere Özgürlük" pankartı açıldı ve "Gazetecilik suç değildir", "Basın susturulamaz" dövizleri ve tutsak gazetecilerin fotoğrafları taşındı. Açıklama esnasında sık sık "Haber alma hakkımız engellenemez", "Tutsak gazeteciler serbest bırakılsın", "Özgür basın susturulamaz" ve "Susma hay-kır özgür basın vardır" sloganları atıldı.

Önce TGS Genel sekreteri Mustafa Kuleli söz alarak seçime gidildiğini hatırlatarak "Eğer özgür basın yoksa özgür bir seçim ortamından bahsetmemiz mümkün değildir" dedi ve tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

ÖGİ Sözcüsü Hakkı Boltan da "Gazeteciler susturulunca ülke susturulmuş oluyor" diyerek şu an 200 gazetecinin tutsak olduğunu söyleyerek özgürlüklerini istedi.

İHD) İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri de "Baskının asıl nedeni gerçeğin top-

luma ulaştırılmamaktır. Ve gerçeğin toplumla buluşmasını engellemektir. Bizler biliyoruz gerçek ile toplum arasındaki bağı koparmak istiyorlar. Biliyorlar ki toplum ile gerçek koparılsa daha iyi yönetilirler" diyerek gerçeğin insanlardan saklanması istemediklerini söyledi.

Özgür Basın Platformu adına basın açıklamasını TGS Kadın Komisyonu Üyesi Seyhan Avşar okudu. Her gün yeni bir meslektaşlarının tutuklanmasına tanıklık ettikleri söylenen açıklamada, en son Özgürlükçü Demokrasi gazetesi ve Gün Matbaasına el konularak çalışanlarının evlerinin basılarak tutuklandığı söylendi.

ETHA'dan 3 gazetecinin ve Mücadele Birliği'nden Serpil Ünal'ın evleri basılarak gözaltına alındığı, 1 hafta gözaltında tutulduktan sonra tutuklandıkları söylendi ve hastalığı nedeniyle tedavi olması gereken Serpil Ünal'ın cezaevine gönderildiği hatırlatıldı.

"Arkadaşlarımızın tek suçunun gazetecilik olduğunu ifade ederinde sorular sorulardan da anlayabiliyoruz. Tutuklanan birçok gazetecinin tutuklanma gerekçesi yaptıkları haberler; sordukları sorular ve çektiği görüntüler olarak iddianame-lerde yer almıştır. Şunu çok iyi biliyoruz ki tutuklanan gazeteciler gerçeklerin karanlıkta kalmaması için mücadele eden, özgür basın geleneğinin birer parçasıydılar.

Gazetecileri gözaltına alarak ve tutuklayarak bu gelenekten koparamayacaksınız. Arkadaşlarımızın özgürlüğünü gasp etmiş olabilirsiniz ama biz onların bıraktığı yerden bu mücadeleyi sürdüreceğiz. Hiçbir güç gazetecilerin üzerini örtmeye ve boyamaya yetmeyecektir. İçeride, dışarıda nerede olursak olalım sokakların sesi olacağız" denilen basın açıklamasında, dışarda kalan ve mesleklerine, emeklerine ve gerçeklere sahip çıkan gazeteciler olarak meslektaşlarının tutuklanma sebebini çok iyi bildiklerini söylenerek "SUSMAYACAĞIZ" denildi.

Sokaklarda olmaya devam edeceklerini söyleyen gazeteciler adına açıklama, "Tutuklanan tüm arkadaşlarımızın gazeteciliğine tanık olduğumuzu bir kez daha yinelerken, halkın haber alma hakkına sahip çıkacağımızı ve arkadaşlarımızın haber yapma hakkını savunmayı sürdüreceğimizin altını bir kez daha çiziyoruz. Gazetecilik suç değildir, Özgür Basın Susturulamaz" denilerek sona erdi.

"Korkmadan Ve Geri Çekilmeden İlerlemeye Devam Edeceğiz"

19 Nisan'da, Küba'da devlet başkanlığı seçimi vardı. Seçimler sonuçlandı ve sosyalist Küba'nın yeni devlet başkanı, Küba Komünist Partisi'nin adayı Miguel Díaz-Canel oldu.

Miguel Díaz-Canel devrimden sonra doğan, "yeni kuşak" bir Kübalı. Ve Küba devlet başkanları arasında Küba Devrimi'ne katılmamış olan ilk devlet başkanı.

Devrimden bu yana ilk kez, Küba'nın liderliğinde bir Castro yok. Bu, düşmanlarını sevindirmiş ya da cesaretlendirmiş olsa da, Miguel Díaz-Canel şu sözleriyle dostlarına cesaret, düşmanlarına gözdağı vermeyi ihmal etmedi: "Bu sorumluluğu tüm devrimcilerin Fidel ve Raúl'a sadık kalacağı inancıyla üstleniyorum. Burada Devrim'in çalışmasını yok sayan veya yok eden bir geçiş için yer yoktur. Korkmadan ve geri çekilmeden ilerlemeye devam edeceğiz;

egemenliğimizden, bağımsızlığımızdan, kalkınma programlarından vazgeçmeyeceğiz. Cehalet ya da kötü niyet yoluyla bizim taahhüdümüzden şüphe duyanlara, Devrim'in devam ettiğini ve devam edeceğini söylemeliyiz. Dünya, Devrim'in gerillalarıyla sona erdiği yanlış mesajından kurtulacak."

Evet, devrim devam ediyor. Küba, dünya emekçi halklarına umut olmaya devam ediyor. Küba, yeni lideriyle yönetiminin daha güçlendiğini, gençleştiğini vurguluyor. Ve devrimin devrimi gerçekleştirenlerle sona ermediğini, yeni kuşaklarla da sürdüğünü anlatıyor.

Küba'nın yeni devlet başkanı 57 yaşında bir devrimci. Elektrik mühendisliği eğitimi aldı ve 20'li yaşlarda siyasi hayatına başladı. 30'lu yaşlarının başında Genç Komünistler Birliği Genel Sekreter Yardımcısı, 2013'te de Küba'nın Devlet Başkanı Yardımcısı oldu.

Emperyalist Haydutlar Suriye'yi Vurdu

Suriye'nin Duma kentinde kullanıldığı ileri sürülen kimyasal silahlarla ilgili uluslararası heyetin Duma'ya gitmesi beklenirken, ABD, İngiltere ve Fransa Suriye'ye saldırıya geçti.

14 Nisan günü sabaha karşı jetlerden atılan füze ve denizden atılan Tomahawk'larla Suriye'de askeri hedefler vuruldu. Pentagon, Şam'daki Cumhuriyet Muhafızları, Dumeyr Havaalanı, Şam Uluslararası Havalimanı çevresi, Cemeyre Bilimsel Araştırmalar Merkezi, Kasyun Dağı'ndaki hava savunma sistemleri, Kiseve ve Kalamun bölgelerindeki askeri noktaların vurulduğunu açıkladı. Rusya Savunma Bakanlığı da, Rusya'nın Suriye'deki hava ve deniz üslerinin hedef alınmadığını; Şam yönetimi ise önceden üsleri boşalttıklarını açıklayarak, hava savunma sistemlerinin atılan füzelerin üçte birini karşıladığını açıkladı.

ABD, "Bu saldırının amacı Suriye Devlet Başkanı Esad'ın kimyasal silah saldırılarına karşı caydırıcılık amacı taşıyor. Şimdilik kara harekati başlatmayı

düşünmüyoruz. Fransa ve İngiltere ile bu harekati ortak düzenliyoruz. İlk saldırı dalgamız sona erdi" dedi.

NATO, operasyonu desteklediğini söylerken, Türkiye desteklemekle yetinmedi, az bulduğunu söyledi. İran ve Suriye, saldırıyı protesto etti. İran, hava sahasını Rusya'ya açtığını duyurdu.

Suriye'de bulunan Koalisyon uçakları da Fırat'ın doğusundan havalanarak saldırılara katıldı. Deyr Zor'da IŞİD, Suriye Ordusu'na yönelik saldırılara başladı.

El Mayadeen TV, uçakların Karar'daki üstten havalandığını söylerken,

CNN İncirlik üssünden kalkan uçakların da saldırıda yer aldığını ileri sürdü. Saldırı yaklaşık 50 dakika sürdü. Rusya, Şam Dumayr havaalanının 12 füze ile hedef alındığını, füzelerin tamamının düşürüldüğünü bildirdi. İsrail basını ise, saldırıların İsrail'in beklediğinden çok daha düşük olduğunu yazdı.

Emperyalizm, çöküşe yaklaştığı ölçüde saldırganlığını artırıyor. 15 yıl önce Irak'ı "kimyasal silah" gerekçesi ile kana boyayanlar, bugün aynı arsızlık ve yüzüstülikle aynı yalanı sahneliyor; kimseyi ikna etme lüzumu duymadan saldırıya geçiyor.

Dünya halklarına diz çöktüremler, çözümleri onları yok etmekte arıyor. Dünya emekçi halkları yok olmamak için ayağa kalkmak, emperyalist dünyanın efendi(!)lerini alaşağı etmek zorundadır.

Gelişmeler bir kez daha gösteriyor ki, "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganı yaşam tarafından bir kez daha önümüze konuluyor.

TETİKTEKİ ZEMBEREK

ŞİAR COŞKUN

Çekirge sürüsü gibi her yanı istila eden olağanüstü baskı, bazen devrimci baskı da etkiliyor. Bu koşullar altında gerçekleşen büyük kitle eylemleri (8 Mart, Newroz) bile, yalnızca "moral kazandırıcı" niteliğiyle ifade ediliyor. Darlık burada; baskının öte yanında biriken öfke ve cüret yerinin değerlendiremiyor; baskının tekeli sermaye hegemonyasını nasıl çürüttüğü, yöntemlerini iskartaya çıkardığı ve nihayetinde devrimci sınıflara tek çıkış yolu bıraktığı anlaşılıyor.

Darlık, olağandışı baskı altında boş hayallerden beslenir. Pek çokları, her yanı istilaya soyunan baskının nedenini, dinci-faşizmin ittifak kurduğu partinin ipine sarılmak zorunda olmasıyla açıklıyor; hani olur da bir gün hükümet partisi Kürtlerin desteğine ihtiyaç duyar, o zaman bu baskı sona erer hayalleri kuruluyor. Başkaları, ekonomideki çıkmazlar yüzünden hükümetin AB çıpasına tutunmak zorunda kalacağı hesabı yapıyor; aynı parti 2004-2010 arası, pespaye reformizmin "yükarıdan devrim" ahmaklığına düştüğü o pratiği bir kez sergilemişti, yine yapar!? Diğer bir grup hayalci ise, hükümetin savaş politikalarında daha fazla ileri gidemeyeceği, bağımlı olduğu emperyalist dünyanın bu baskı ve savaş adımlarına bir noktadan sonra izin vermeyeceği rüyalarıyla avunuyor.

Ve gerçekler: Dinci-faşist baskı, sarıldıkça, sertleşen, kuruldukça serbest kalışı o denli tehlikeli hale gelen bir zembereği andırıyor. Her baskı hamlesi, bir sonrakini hazırlıyor; baraj yükseldikçe gövdedeki en ufak çatlak çok daha tehditkar görünüyor. Zembereği kontrollü biçimde boşaltan mekanizmalar baskı dalgaları altında eriyor. Geriye, bu zembereği kırılacağı noktaya dek sıklıktan başka bir yol kalmıyor.

Zembereğin sıkışma momentini sürükleyen olgu, dinci-faşizmin yürütme erkini bırakmamaya yazgılı oluşudur; yürütme erkinden düştüğü gün, yeniden "hiç bir şey" haline geleceği gündür. Türk sermaye sınıfının yetmiş yıldır sürdürüldüğü oyunun kuralını bozdu dinci-faşizm. Oyun şöyleydi: Yürütme erkine yıpranan sermaye partisi, sandıktaki hesaplaşmanın ardından, muhalefetle yer değiştirdi. Ve bu kez, muhalefet koltuklarında günahlarını unutturacak zemini yakaladı. Demirel, bu oyunun mükemmel bir icracısıydı; muhalefetteyken öylesine suret-i haktan konuşurdu ki, bu celladın kırbacından bolca nasiplenenler bile "iki darbe daha yese, Demirel komünist olacak!" derlerdi. Yetmiş yıllık burjuva oyunu, başarısının bir kısmını, ahmaklığa doymayan reformizme ve oportünizme borçludur. Hemen her konuda bahsi "Hesap Sormak"tan açarak el yükselttiğini sananlar, devrimi belirsiz geleceğe erteleyen söz ve pratikleriyle, burjuva hükümetlerle politik hesaplaşma sahasını, her zaman seçim sandıklarına terk etmişlerdir.

Zembereğin zembereğini sürükleyen unsur dinci-faşizmdir, fakat belirleyen unsur, tam ilhaktır. Yani, aynı koşullar altında yürütme erkine eğer CHP olsaydı, tüm ateşle "tek adam, saltanat" oklarının hedefindeki parti onlar olacaktı. Çünkü, tam ilhakla birlikte, sanayi, ticaret, finans ve maliyenin ana kumandası emperyalist pazarlar ile bütünleşmiştir. Gümrük hadleri, faiz ve döviz kuru ve buna benzer pek çok belirleyici mekanizma, yürütme erkini denetimi dışında kalmıştır: tam ilhaka uyum sağlayabilen en büyük tekeli sermaye gruplarının, yürütme erkini politikasından etkilenmesi minimuma indi. Bu nedenle, tam ilhakı yaşayan bağımlı ülkelerdeki hükümetler, geriye kalan rant alanlarından ve bu alandan beslenip palazlanan sermaye gruplarına dayandılar. Ne var ki, bu rant alanları, sanayideki gibi üretim ve piyasa hakimiyetine değil, iktidarda olma tekeline yaslanırlar. Bu yüzden, hükümet koltuklarının kaybedildiği gün, hem o partinin hem de beslediği sermaye gücünün sonu gelmiş demektir. Dinci-faşizmi şimdi, bu denli çılgın bir kararlılıkla, yürütme erkini muhalif sermaye partisine bırakmama inadı, tam ilhaktan kaynaklanıyor. Deneyebilir ki, tam ilhak Türk tekeli sermayenin onlarca yıllık egemenlik araç ve yöntemlerini iskartaya çıkartan esas etmendir.

Böylece, sonu gelmeyen bir zembereğe çalışmaya başlıyor: yıpranıp miadı dolan tekeli parti, koltuklarını bırakmıyor; yıpranışı hazırlayan öfkeli kitleler sandıkları bir değişim umudu olarak görme imkanını kaybediyor. Mevcut hükümete duyulan öfkenin kabarıp, ancak yürütme erkini zorlamasıyla yükseltelen baskı altında kontrol edilebiliyor. Fakat zembereğin burada bir sonraki safhaya geçiyor: Baskının hoşnutsuz her kesime yayılması, kutuplaşmayı ivmelandiriyor ve "doruk bunalımı" ile ifade edilen olguyu yaratıyor. Muhalefet koltuklarındaki sermaye partileri, bu kutuplaşma ortamında hoşnutsuz yığınların radikal arayışlarının önüne set çekebilmek için, "sert muhalefet" görüntüsü ile kitlelerin karşısına çıkmak zorunda kalıyor; ve bu da bizzat devlet aygıtı içinde çeşitli düzeylerde çatlaklar meydana getiriyor.

Dinci-faşizm, her gördüğü çatlağı kendi erkine karşı ölümcül bir tehdit olarak algıladı (ve sahiden de böyle olduğu) için, çareyi yalnızca baskıyla daha da arttırmakta bulabiliyor. Ve zembereğin bir kez daha katmerleniyor. Hitler'e özenen, fakat Hitler gibi arkasına kabına sığmaz muazzam bir sinai gücü değil, hepimiz bir dizi balondan ibaret ekonomik yapıyı alabilen dinci-faşizm, baskının her şeyden önce ekonomik bir olgu olduğunu unutturuyor. Zembereğin kanatları altında sıkışan balonlar bir bir patladıkça, ortaya çıkan yeni kutuplaşma sahalarını, doruk bunalımının yeni kanallarını kapatabilmek, yine ancak baskıyı arttırmaktan geçiyor. Bu böyle sürüp gidiyor. Ta ki, zembereğin, ya onu tutan eli kırıp çılgın bir devrimle boşalacak, ya da kendisi kırılacak.

Daha açık konuşmak gerekirse, zembereğin tehlikeli bir devrimle boşalması, Tunus-Mısır benzeri bir devrim süreci anlamına gelir. Bunu da, tekeli sermayenin, yürütme erkini bırakmamakta ısrar eden partiyi feda ederek, kendi hegemonyasını sureti haktan görünem temsilcileri aracılığıyla kurtarmayı deneyeceği apaçık. Sorun şu ki, baskıyla ivmelenen kutuplaşma, tekeli muhalif partilerin yelkenlerini doldurmuyor. Aksine, zora dayalı devrim, yani nefret edilen bir hükümetle politik hesaplaşmayı sokakta arayanların sayısı artıyor. Bu yüzden tekeli sermaye, kendi hegemonya alanını daraltan ve çürüten baskının daha da ilerlemesiyle, tek çare olarak görmeye devam ediyor. Diğer olasılık, zembereğin kırılması ise, 15 Temmuz'da yalnızca fragmanını gördüğümüz uzun ve kanlı bir iç hesaplaşmadır. Tıpkı Yemen'de yaşadığı gibi. Buna ilişkin şu işaretin altını çizilebiliriz: Afrin'e bayrağın çekildiği gün "TSK içinde beş bin fetöcü" haberleriyle, zaten işlemeye başlamıştı.

Her iki durumda da, kazanan devrim olacaktır. Çünkü, pek çoklarının sadece "iyi moral oldu" deyip geçiverdiği, oysa gerçekte iyice kızışan yağın yüzeyine sıçrayan kabarcıkları ifade eden 8 Mart - Newroz gibi önemli kitlesel çıkışlar, dinci-faşizm karşısında cüretli ve kararlı bir tutum alan milyonların habercisidir. Onlar hiç bir zaman dinci-faşizmle uzlaşmadılar. En köklü ve acil sorunlarının çözümünü mevcut hükümetten beklemiyorlar. Travmatik ölçülere varan baskı, yığınların iktidarla bir noktada uzlaşabilecekleri kanalları kapatıyor. Sessiz ve dışını sıkarak beklemenin fırsatını atlatmaya yardımcı olmadığı, baskının kapı altlarından süzülüp kimse için "güvenli alan" bırakmadığı o noktaya doğru hızla ilerliyoruz. Şimdilerde, ezilen, sömürülen, mevcut hükümete hoşnutsuzluk duyan her kesim, nihayet sıranın kendilerine geldiğini biliyor.

Uzun iç-savaş boyunca, baskının ve mücadelenin her çeşidini deneyimleyen devrimci yığınlar, dinci-faşizmin kibirli güç gösterisine hiçbir zaman kanmadılar. Henüz politikanın acemisi olanlar ise, daha dün uyardıkları politik yaşamlarında, ciddi ve hayati tehditlere maruz kalıyorlar, üstelik ekonomik yıkımın vaat ettiği açlık tehlikesi, tüm meselelere bir "aciliyet kodu" kazandırıyor. Bu yığınlardan hiç kimse "alışıldık" tepkiler beklemesin: milyonların karşı hamlesi sıradan olmayacak. Ne sandıklara bırakacaklar esas hesaplaşmayı, ne de salt protesto yoluyla kaybettiklerini geri kazanma umudu taşıyacaklar. Son dönemde sözünü kanla mühürleyen proleter öncü; bu yeni dönemi karşılayabilecek şiarlara sahip tek güçtür, bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

"Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü" Sürüyor

Binlerce Filistinli'nin, Toprak Günü'nün 42. yılı kapsamında 30 Mart'tan bu yana yaptıkları "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü"nde 3. hafta...

3.Cuma gününde de Filistinliler Gazze Şeridi'nin İsrail sınırında 5 çadır kampı toplandı. Daha küçük gruplar da İsrail sınırındaki çitlere yaklaşarak taş attı, tekerlek yaktı. İsrail askerleri ise gerçek mermi ve göz yaşartıcı gazla saldırdı.

Gazze Sağlık Bakanlığı, 363 Filistinli'nin bugünkü saldırılarda yaralandığını duyurdu, bunlardan biri de başından vuruldu.

Filistinlilerin bu eylemi 15 Mayıs Nakba Günü'ne kadar her Cuma devam edecek...

O gün, aynı zamanda ABD Başkanı Donald Trump'ın ABD elçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşıyacağını söylediği güne de denk geliyor.

Filistinlilerin 4. yürüyüşü de 20 Nisan Cuma günü oldu. Binlerce Filistinli Gazze sınırına yürüdü ve bildik görüntüler... İsrail askerlerinin açtığı ateş sonucu 15, 23 ve 25 yaşındaki üç genç, keskin nişancılar tarafından öldürülürken, yüzlerce yaralı var.

Filistinlilere destek için Avrupa ve Amerika'da pek çok şehirde dayanışma eylemleri de sürüyor.

İran'da Eylemler

İran, yine eylemlerle sarsılıyor. Çok sayıda ekonomik sorunla karşı karşıya olan İran'da halk, çok çeşitli gerekçelerle sokağa çıkıyor. Vergilerin yükselmesi, sınır ticaretinin kapanması, su krizi... Bunlar, son günlerde halkın sokaklara inmesinin gerekçeleri...

Doğu Kürdistan'ın Sine'ye bağlı Bane ve Ciwanro ilçelerinde gümrük vergilerinin yükseltilmesini protesto eden halk, 15 Nisan günü kepenk kapattı; valilik binalarına doğru yürüyüş yaparak, giderek kötüleşen günlük yaşam koşullarını protesto etti.

İran, sınır kontrol noktalarını kapatarak, bölgede yaşayan halkın en önemli geçim kaynaklarından birini elinden almıştı. Burada yaşanan işsizliğin ve ekonomik sorunların çözülmemesi, insanların yaşamını oldukça güçleştirdi.

Resmi kaynaklara göre, 68 bini aşkın kişi sınırlar arası mal taşıyarak hayatlarını kazanıyor, buna 10 yaşındaki çocuklar, yaşlı kadınlar ve öğrenciler de dahil. Kolber olarak tanımlanan bu insanlar, sınırdan sık sık infazlara uğrasa da her taşıma sırasında elde ettikleri kazanç sadece 5 ila 9 dolar.

İsfahan'da yaşayan çiftçiler ise, Nisan ayı başından beri su krizi nedeniyle eylemde. 14-15 Nisan günleri de Horasgan Meydanında toplanan İsfahanlılar "hani nerede Zayendeh Rud ırmağı?" dediler.

Jay Street'te yolu güvenlik güçlerince kesilen halk, oturma eylemine geçti; 30 kişi gözaltına alındı.

İran Meteoroloji Örgütü'ne göre İran'ın yüzde 97'si kuraklık sıkıntısı yaşıyor. Su kaynaklarının kuruması nedeniyle insanlar evlerini terk ediyor. Tarımın yapılamaması, insanların geçimini de etkiliyor.

"Sizi Evde Görmek İstiyoruz"

Katalon halkı, cezaevindeki temsilcilerinin serbest bırakılması için dün sokaklardaydı. Yaklaşık 300 bin kişi, Barcelona meydanlarını doldurdu; İspanya zindanlarında olan 9 politikacının serbest bırakılmasını istedi.

"Sizi Evde Görmek İstiyoruz", "Tutuklu Politikacılara Özgürlük" sloganları atan halk, 6 Nisan'da Almanya mahkemeleri tarafından şartlı tahliyle serbest bırakılan Charles Puigdemont için de "Başkan Puigdemont" dedi.

İlk Kez Bir Derbi Maçında İstenmeyen Olaylar Yaşanan Türkiye, İşin İçinde Bir Kumpas Olduğundan Emin... Zaytung

Tarihçiler, 3. Dünya Savaşı'nın Twitter'dan Başlaması İhtimaline Karşı Ayakta: "Biz yine prens öldürüldü falan diye yazalım bunu..." Zaytung

GENÇLİK MÜCADELESİNE SIZAN SAPMA AKIMLAR -2

Geçtiğimiz yazımızda gençlik mücadelesinin içine sızan sapma akımları inceliyorduk. Bu yazımızda bu örnekleri çoğaltarak devam edelim. Bir diğer sapma akım olan troçkizmi inceleyelim. Troçkizm; Rusya'da devrim sürecinin başlarında trudoviklerin yanında yer alan Troçki'nin marksizmi tahrif etmesiyle ortaya çıkan bir akımdır. Troçki tek bir ülkede sosyalizmin olamayacağını ve sosyalist devrimin başarılı olması için bütün dünya ülkelerinde aynı zaman diliminde, bir dünya devrimi biçiminde olması gerektiğini söyler ve böylece devrim mücadelesini bilinmez bir geleceğe erteler. Oysa kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasından dolayı, sosyalist devrim dünya devletlerinde aynı zaman diliminde bir dünya devrimi biçiminde gerçekleşmesi mümkün değildir. Lenin devrimin, emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin en yoğun olduğu dönemde meydana geleceğini öngörüyordu. Ekim Devrimi aynı zamanda Leninizmin troçkizm üzerinde zafininin kanıtı oldu.

Feminizm ise cinsler arası eşitlik temelinde mücadele eden bir burjuva ideolojisidir. Feminizm sınıf perspektifi ile mücadele etmediği için bir burjuva kadınının bir işçi kadın kadar ezildiğini ve kurtuluşun ataerkil sistemin yıkılmasıyla gerçekleşeceğini söyler. Fakat unutulmuş ki; kapitalist sistem, sınıflı bir toplumdur. Kapitalist sis-

Ekonomik kriz ciddi bir boyuta ulaşmışken, iç savaş gün geçtikçe derinleşiyorken, yanı başımızdaki Afrin savaşında Kürt halkı ile birlikte enternasyonalist savaşçılar ölümsüzleşiyorken, zindanlarda devrimci tutsaklar dört duvar arasına kapatılmışken ve zindanlardaki tek tipleştirme uygulaması gibi baskıcı uygulamalar artıyorken, Kürt halkı bodrumlarda yakılıyor, çocuklar öldürülüyorken, her gün binlerce kadın tacize, tecavüze uğruyorken; bizim devrimden başka kurtuluşumuz yoktur.

temde kadınlar da sınıflara ayrılmıştır. Kadınlar ya burjuva sınıfına ya da proleter sınıfa aittir. Yani en temelde ataerkil sistem kapitalist sistemin bir çarkıdır ve kapitalist sistem yıkılmadan ataerkil sistem yıkılmaz. Marksizm bundan dolayı kadınların tam ve gerçek kurtuluşunu; kadınların işçi sınıfıyla birlikte mücadeleyi yükseltmesiyle gerçekleşeceğini belirtir. Feminizm kadınların tam ve gerçek kurtuluş yolunda görülmediği gibi kadınların devrimci mücadele içerisinde yer almasına da karşı tutum sergilemişlerdir. Cinsler arası eşitliği savunan feminizm ile toplumsal kurtuluşu hedefleyen marksizm bu noktalarda ayrılır.

Toplumdan koparak buldukları yerden teori üreten reformist – oportünist hareketler ise bu düzenin içerisinde dönüp duran, tam da onlara

uygun bu sağ ve sol sapma akımları hemen sahiplenirler.

Bu hareketler kim mi?

Bunlar Gezi Ayaklanmasında halk, "Hükümet İstifa, Halk İktidara" sloganını atarken "Biber Gazı Yasaklısın" diyenlerdir!

Bunlar devrim için mücadele etmekteyse, yaşadığımız kapitalist sistemde bugün hiçbir anlam ifade etmeyen seçimler için çalışma yapanlardır!

Bunlar kitleleri devrimci mücadeleden saptırmaya çalışan, her gün burjuvaziyle nasıl uzlaşabileceğini düşünenlerdir!

Ancak;

Ekonomik kriz ciddi bir boyuta ulaşmışken, iç savaş gün geçtikçe derinleşiyorken, yanı başımızdaki Afrin savaşında Kürt halkı ile birlikte enternasyonalist savaşçılar ölümsüzleşiyorken,

zindanlarda devrimci tutsaklar dört duvar arasına kapatılmışken ve zindanlardaki tek tipleştirme uygulaması gibi baskıcı uygulamalar artıyorken, Kürt halkı bodrumlarda yakılıyor, çocuklar öldürülüyorken, her gün binlerce kadın tacize, tecavüze uğruyorken; bizim devrimden başka kurtuluşumuz yoktur.

Bizler Denizlerden, Seyitlere, Sinanlara kadar uzanan devrim mücadelesinin önündeki engelleri, devrimin dinamik gücü olan gençlik olarak aşmayı bilmeliyiz..

Liselerde, üniversitelerde, mahallelerde devrim için örgütlenmeli, içimize sızmaya çalışan bu sağ ve sol sapma akımları elimizin tersiyle itmeliyiz.

Öğrenci gençliğin devrim mücadelesini bünyen Devrimci Öğrenci Birliği'ni gençlik içerisinde bildiri, yazılama, pankart vs. yollarla yaygınlaştırılmalı ve her fakültede, her okulda DÖB komiteleri ve konseyleri oluşturmalıyız.

Günlerin bile kızıştığı bu süreçte gençliği de kızıştırmalıyız!

**ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!
DEVİRİM İÇİN SAVAŞANA,
DÖVÜŞENE BİN SELAM!**

Adana / DÖB

"Kimsenin Çocuklarımızın Okuma Özgürlüklerini Ellerinden Almaya Hakkı Yok"

"Katliamın lokumu olmaz" dedikleri için tutuklanarak cezaevine gönderilen Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin aileleri, İstanbul Tabipler Odası'nda basın açıklaması düzenledi.

11 Nisan günü yapılan açıklamada aileler, "Boğaziçi Üniversitesi'ni hedef gösterenleri özür dilemeye davet ediyoruz" diyerek, çocuklarının serbest bırakılmasını istedi.

Toplantıya ailelerin yanı sıra sendika ve konfederasyonların genel başkanları, milletvekili ve akademisyenler de katıldı.

Aileler adına açıklamayı, Deniz Yılmaz'ın babası Bülent Yılmaz yaptı, "Çocuklarımız devleti yönetenler dahil, taraflı medya, Boğaziçi Üniversitesi'ne ve bu üniversitenin hoşgörüsü, demokrasi ve özgürlük geleneğine karşı kin besleyenler tarafından hedef gösterilmişlerdir. Ardından 22 Mart 2018 tarihinde gözaltılar başlamıştır" dedi.

Tutuklanan, soruşturulmaya uğrayan çocuklarının geçmişlerinde büyük emekler, çabalar olduğunu söyleyen baba Yıldız, "Çocuklarımız üniversite sınavlarında büyük başarılarla inza atarak Boğaziçi Üniversiteli olmuşlardır. O nedenle kimsenin çocuklarımızın okuma özgürlüklerini ellerinden almaya hakkı yoktur. Çünkü bu başarılar kimsenin lütfuyla gerçekleşmemiştir. Çocuklarımız bilim insanı olmayı, yazar olmayı, sanatçı olmayı, iyi bir eğitimci ol-

mayı hedeflemişler. Bu yolda da önemli mesafeler kat etmişlerdir. Bu yolculukta sorgulayıcı olmayı, insanlıktan, iyilikten, güzelliklerden, barıştan yana tavır almayı öğrenmişlerdir. O nedenle kimse çocuklarımızın bir yerlerden emirler alarak kendilerini ifade ettiklerini iddia edemez. Çocuklarımızın arkasında yanında örgüt arayanlar edebiyat, çevre, çeviri, folklor, bilim kulüplerine, matematik topluluğuna bakabilirler, çocuklarımızı oralarda görebilirler" dedi.

Çocuklarının eğitim hakkının ellerinden alındığını belirten Yıldız, aileler olarak çocuklarına uygulan bu haksuzluğa acilen son verilmesini ve çocukların serbest bırakılmasını, haklarında yürütülen soruşturmanın durdurulmasını istedi.

Ardından Yaren Tuncer'in annesi Özgür Tuncer söz alarak "Onu toplumda yaşanan her şeye farkındalığı yüksek bir çocuk olarak büyüttüm. Bununla gurur duyuyorum. Tüm canlılar için gözyaşı dökülebilen bir çocuğum var. O, iktidarların paraları uğruna canlar yanmasın, analar ağlamasın istiyordu. Evlerinde özgürce konuşabilen çocuklarımız, sokaklarda da düşüncelerini özgürce ifade etmekten yana olan kişilerdi. Her cana, canlıya karşı duyarlı, barış isteyen bir çocuğu" dedi.

Bir Öğrenci, Bir Müzisyen Ve Bir Ölüm

Kapitalizmin çürüyüşü hızlandıkça, toplumda da çürüme, yozlaşma artıyor. İnsanların birbirine tahammülsüzlüğü had safhaya ulaştı. Saldırılar, taciz-tecavüzler, cinayetler günlük olağan olaylar haline geldi neredeyse.

Gaziantep Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Konservatuar Bölümü öğrencisi 25 yaşındaki İsmail Değirmenci'nin öldürülmesi de buna son örnek oldu. İsmail Değirmenci, ailesini geçindirmek ve okul harçlığını çıkarmak için darbuka çaldığı bardan çıkışta, tartıştığı kişiler tarafından dövülerek öldürüldü.

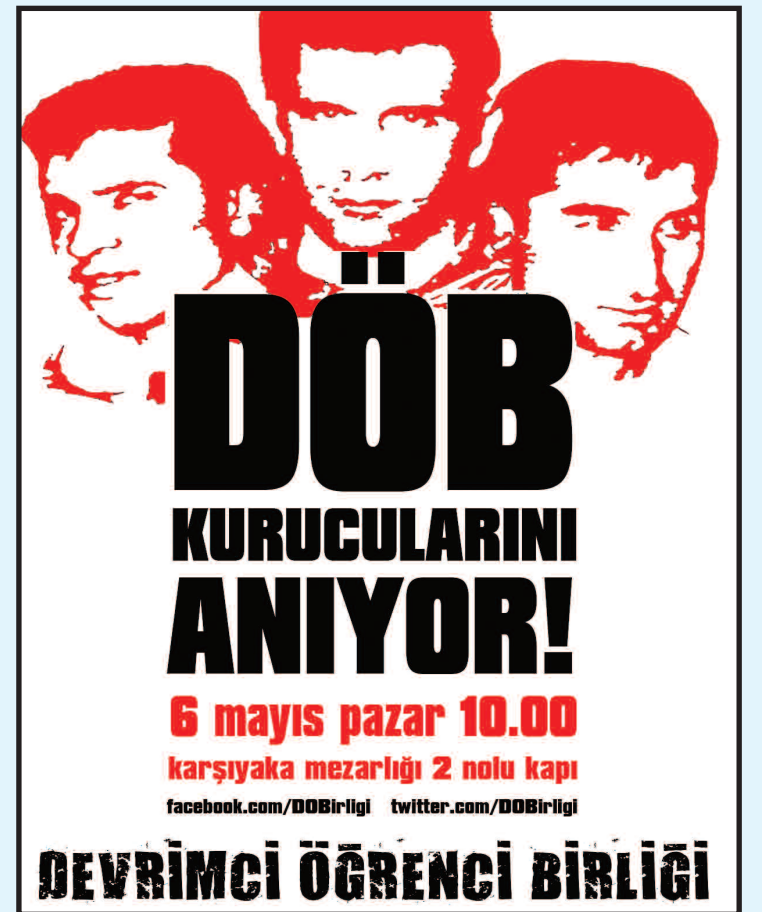
9 Nisan gecesi Antep'te çalış-

tığı barda tartıştığı 3 kişi tarafından çıkışta dövüldü, gelen sağlık ekipleri yaptığı kontrolde, Değirmenci'nin öldüğünü belirledi, saldırganları kısa sürede yakaladı.

Konservatuarda düzenlenen, arkadaşları ve öğretim görevlilerinin katıldığı anmada arkadaşları, "Gaziantep'teki mekan ve müzisyenler dahil tüm Türkiye'deki mekan ve müzisyenlerden özellikle ricamız bu konuda üç gün yas ilan edip boykot edin, o sahnelere çıkmayın. Lütfen sessiz kalmayın. Bu hayata gülen, bizi gül-

düren insanı katlederek bizi böyle ağlatan insanlar için lanet ediyorum" dediler...

Her gün yaşanan ve bizi insanlığımızdan utandıran bu olaylara alışmayacağız. Ve insanca yaşayabilmek için, insana layık olan bir dünyayı kuracağız.

Denizlerin idamının üzerinden tam 46 yıl geçti. İşçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların özgürlüğü, insanca yaşayabileceği bir dünya için hayatlarını ortaya koydu Denizler ve bu yolda ölümsüzleştiler. Denizleri nasıl anlatmak gerek diye sorularsa, "Denizler tepeden tırnağa devrim, tepeden tırnağa cüret, cesaret ve militanlık" yanıtı verilebilir. Bu topraklarda zora dayalı mücadelenin yolunu açan Denizler bugün hala her eylem alanında, her grevde ve bu toprakların onurlu her emekçisinin yüreğinde yaşıyor.

Olağanüstü zamanlardan geçiyoruz. Bir tarafta küresel çapta hegemonyasını yitiren emperyalist-kapitalist sistem, diğer tarafta yaşadığımız topraklarda içeride-dışarıda savaş, dizginiz terör ile emekçilere, işçilere, gençliğe savaş açmış bir iktidar ve her şeye rağmen ona karşı mücadele eden devrimci güçler... Sermaye sınıfı durduramadığı çöküşünü, dinci-faşizmin en koyu gericiliği ve pervasız saldırganlığı ile engellemeye çalışıyor. Fakat gençlik, emekçiler, işçiler, her şeye rağmen faşizme karşı mücadele etmeye devam ediyor. Ayakta kalabilmek için her türlü baskı aracını kullanan dinci-faşist iktidarın saldırganları had safhada. Toplum devrim ile karşı-devrim arasında kamplaşmış durumda. Bu saldırı dalgalarından gençlik de payına düşeni alıyor. Üniversiteler kışlalara çevriliyor, akademi ilerici, sosyalist güçlerden tasfiye ediliyor, okullar, üniversiteler gerici güçlere peşkeş çekiliyor.

İşte tam da bu kuşatmaların ortasında Denizler gibi sokak sokak dövüşme, okulları devrimci mücadelenin kalelerine çevirme zamanı gelmiştir. Denizlerin öğrenci gençlik mücadelesi ile sınıf mücadelesinin bağıni kurması gibi, bizler de okul sınırlarını aşmalı, Denizler gibi gençliğe sokakta, mahallede, okullarda önderlik etmeliyiz. Bugün Denizlerin devrimci davasını saptırıp, kendi burjuva perspektiflerine hapsedmeye çalışan burjuva çevrelere karşı Denizleri her yerde her koşulda savunmalı, Denizleri romantik, maceracı insanlar olarak göstermeye çalışanlara karşı onların komünist devrimci, militan kimliklerini öne çıkarmalıyız.

Faşizmin koyu kararlığını yaşadığımız bu günlerde faşizme, kapitalizme ve emperyalizme karşı Deniz olmalı, cesaretle ileri atılmalıyız. Denizlerinin idamının 46.yılında DÖB olarak kurucularımızı anmak için yapacağımız anmaya Denizleri sahiplen herkesi çağırıyoruz! Kindar ve dindar bir nesil yaratmak isteyenlere karşı Denizleşen bir gençlik yaratmak için Denizleri anmaya, sokağa, Denizleşmeye!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

AKP'den "Baskın seçim" tepkilerine yönelik açıklama: "Lütfedip seçim yapıyoruz, tarihine laf ediyorlar bir de..." Zaytung

ZAFERE KADAR DAİMA!

1968'den bu yana Denizlerin inancı, kararlılığı ve cüretiyle çıktığımız devrim ve komünizm yolunda DÖB olarak faşist devletin bütün baskı ve engellemelerine rağmen 3 Mart 2018'de, İstanbul'da Gençlik Buluşması adı altında bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğimiz devrimin yaklaşan ayak seslerini duyup, korkudan her an tetikte bekleyen devletin "Denizlerden Sinanlara DÖB 50. Yılında" yazılı ozaliti bahane gösterip iki DÖB'lü arkadaşımızı gözaltına almasıyla başladı. Bu şekilde devrimin itici gücü olan gençliği engelleyebileceğini sanan faşist devletin karşısında ise gözaltılara, baskı ve saldırılara rağmen kararlı tavırlarıyla etkinliğin coşkulu bir şekilde geçmesini sağlayan DÖB'lü öğrenciler vardı. Çeşitli illerden etkinliğimize katılan öğrenciler DÖB'ün tarihsel sürecinin her aşamasında olduğu gibi yılmadan, vazgeçmeden mücadeleye devam edeceklerini etkinliğe "Zafere Kadar Daima!" ismini koyarak gösterdiler. DÖB her türlü baskıya, saldırıya, kuşatmaya rağmen 50.yılında kurucuları Denizlerin yolundan yürümeye ve kendi tarihinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ve gençlik içinde bir güç örgütü olmak için mücadeleye devam edeceğini ortaya koymuştur. Açılışını bu şekilde yaptığımız etkinliğimizde birçok konu üzerine sunumlar yapıldı, tartışmalar yürütüldü. Etkinlik boyunca yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda ortaya çıkan sonuç metnimizi sizlerle paylaşıyoruz.

Lise ve üniversitelerdeki öğrenci gençlik mücadelesi üzerine yapılan sunumlarda, sermayenin egemen kalabilmesi için genç kuşaklara yönelik dinci-faşist, ırkçı, şoven, anti-bilimsel, dogmatik bir eğitim sistemini dayattığı belirtildi. DÖB'ün eğitimde gericileşmeye, anti-bilimsel, gerici eğitim sistemine karşı "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz" politik şiarıyla öğrenci gençlik içinde bilimsel ve devrimci düşüncelerin savunulması; gençliğin devrimci saflara katılması için pratik faaliyetlerin öğrenci gençliğin bulunduğu her yerde yoğunlaştırılması üzerinde duruldu.

Son süreçte çalışmalarını artırdığımız ve DÖB'ün merkezi yayını haline gelen "Sabırsızlık Zamanı" adlı yayınının, Gezi Ayaklanması'ndan sonra "Samandıg Gençlik Fanzini" olarak yerelden yola çıkıp tüm Türkiye'de basım ve dağıtımının yapılmasına kadarki süreç ve bu süreçte yaşananlar anlatıldı. Gençliğin çalışmalarını ve yazı kadro-

sunu kendisinin oluşturacağı bir yayının ek-sikliğini hissedilmesi sonucunda ortaya çıkan fanzinimizin dağıtımının yaygınlaştırılması kararlaştırıldı. Aynı zamanda yayı-mız dergileşme hedefiyle, yayını-mız komiteler kurma yoluyla çalışmalarını ilerle-terek ve gençlik içerisinde yeni yazarlar çıkararak çok daha nitelikli hale getirilecek.

Gençlik içerisinde sızan sağ ve sol sapma akımlar üzerine yapılan sunumda ise Anarşizm, Troçkizm, Femenizm gibi sapma akımlar ile ilgili Marksist-Leninist bir bakış açısıyla bilgi verildi. Öğrenci gençlik mücadelesinde varlığını sürdüren bu akımlara karşı

Marksizm ve Leninizmin kararlılıkla savunulması üzerinde duruldu. Bu sapma akımlara karşı öğrenci gençlik içerisinde propaganda, ajitasyon çalışmaları yürütülecek ve her türlü bilimsel çalışma ile ideolojik mücadele yükseltilecek.

Kadın mücadelesi üzerine yapılan sunum ve sonrasında yürütülen tartışmalarda, DÖB'lü kadın öğrencilerin kendi inisiyatifleri ile okullarda kadın mücadelesinin devrimci ve marksist-leninist perspektifle örgütlenmesi DÖB'lü kadın öğrencilerin bu konuda inisiyatif geliştirmesi ve faaliyetin güçlendirilebilmesi için bir örgütlenme çalışmasının başlatılması önerildi. Bu öneri üzerine biçim ve içerik tartışmaları bir yandan sürerken, kısa zaman içinde DÖB'ün bu soruna daha etkili ve çözücü yaklaşması sağlanacak.

Etkinlikte üzerine konuşulan konulardan bir tanesi de 'Devrimci Ahlak' meselesiydi. Gençlik içinde, çürümeye ve yozlaşmanın had safhada olduğu bu gün-

lerde, gençlik içinde proletaryanın ileri güçleri komünist güçlerin devrimci kültür ve devrimci ahlakının gençlik içinde anlatılması, yeni insanın yaratılabilmesi için bu konuda daha fazla çaba sarf edilmesi gerektiği belirtildi. DÖB öğrenci gençliğin taze unsurlarına yaklaşırken militan, mücadeleci perspektifinden taviz vermeden esnek yaklaşmayı da bilecek.

Komünist gençliğin enternasyonal mücadele deneyimleri ve pratikleri anlatıldı. Aynı zamanda DÖB olarak enternasyonal ilişkiler kurmak amacıyla geçen yıl katıldığımız Rusya'nın Sochi kentinde gerçekleşen 19. Dünya Öğrenci ve Gençlik Festivali'nde edinilen deneyimler üzerinde duruldu. Enternasyonal ilişkileri geliştirmek ve dünyadaki devrimci gençlik örgütlerinden haberdar olmak için DÖB'ün çeviri grubunun politik yetkinliği geliştirilecek ve çeviri grubunun dil kapasitesi, çeviri faaliyetleri artırılabilecek.

Birleşik mücadele üzerine bölümde ise, öğrenci gençliğin kurtuluşunun sadece kendi sorunlarına yönelmesiyle gerçekleşmeyeceği vurgulandı. Öğrenci gençliğin yaşamsal sorunlarının çözümü için sınıf mücadelesiyle bağ kurulması, devrimci iktidar perspektifi ile emekçi kitlelerin yanında mücadele edilmesi gerektiği konuşuldu. Kurtuluşun Kürt halkının kurtuluşuyla birlikte olacağı ve bu anlamda yurtsever gençlik ve devrimci gençlik örgütleriyle birlikte birleşik bir gençlik mücadelesi geliştirmek için çalışma ve temasların yoğunlaştırılması gereği üzerinde duruldu.

DÖB 3 Mart 2018'de her şeye rağmen gerçekleştirdiği bu etkinliği, düşmanın tüm yönelimine rağmen gençliğin kararlı iradesi ile etkinliğin sonuca vartırılmasını kendisi için bir onur nişanesi saydı. Bu etkinlik DÖB tarihinde ne bir ilk, ne de bir son olacaktır! DÖB Denizlerden bu yana sürdürdüğü geleneği, devrimci pratiği ve öğrenci gençlik hareketindeki teorik öncülüğü ile bugün güne göre daha güçlüdür. Artık DÖB sadece teorileriyle güçlü bir örgüt değil, gençlik içindeki örgütlülüğü ile de bir güç örgütü olma yolundadır. Devrimin güncellik kazandığı bu süreçte, faşizmin hiçbir saldırısı bizi yıldıramadı, yıldıramıyor ve yıldıramayacak! DÖB Denizlerden aldığı mücadele bayrağını zafere taşıma yolunda bugün çok daha güçlü, çok daha militan ve politik olarak yetkindir.

Şimdi Denizlerin açtığı yoldan devrime yürüme zamanı!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

HAVA DEVRİMDEN YANA

UMUT GÜNEŞ

Bir süredir sürüp giden erken seçim tartışmaları sonuçlandı. Siyasal yönetememe krizinin, güvensizliğin, ekonomik krizin pençesinde olan dinci-faşist iktidar, devrim ile karşı-devrim arasında gittikçe kutuplaşan topraklarda erken seçim ile kendini güvене almaya çalışıyor.

Faşizmin kemik partilerinden MHP başkanının çıkıp "bu ülke 2019'a kadar bekleyemez" demesinin aslında yatan neden, dinci-faşizmin seçimleri kaybedip iktidarını yitireceği korkularından değil, tam tersine toplumsal bir devrimin, ayaklanmanın maddi koşullarının bu topraklarda olgunlaştığını biliyor olmalarından ötürüdür. Dinci-faşizmin etrafında toplanmış tüm bu karşı-devrimci güçler erken seçim açıklamasına hiç şaşırmadılar, hatta buna hazırlıklı olduklarını bile söylediler. Anlaşılan ayaklanma ve faşizmin yıkılabileceği korkusu onları da bu seçimleri yapmaya itiyor.

Peki erken seçime gidilen bu atmosferde toplumsal koşullar, politik atmosfer ne durumda? Ekonomik krizin bir bütün olarak işçi, emekçileri vurduğu Türkiye'de son birkaç ay içinde borç, açlık, işsizlikten kendini ateşe veren, intihar eden işçilerin, gençlerin sayısı artmış durumda. Dinci-faşizme bir biçimiyle destek olan kitlelerin içinde geçinemeyen, açlıkla yüz yüze olan binlerce insan var. Yoksullar kendi tepkilerini bireysel eylemlerle, kendini ateşe vermelerle ortaya koyuyor.

Şimdilik emekçi sınıfların, işçilerin bu tepkileri bireysel, dağınık, örgütsüz olabilir. Fakat siyasal, ekonomik ve sosyal koşullar gittikçe örgütlü hale gelebilecek ve yaygınlaşacak bir toplumsal hareketi, devrimci yığın hareketini beslemeye devam ediyor. Sermayenin hizmetkarlarının korkuları boşuna değil, açlık orduları şimdilik kendi köşelerinde sessizce, gelecek günleri konuşmaya ve nihai bir çatışmaya hazırlanmaya başlamış durumda.

Emekçilerin, işçilerin, gençlerin apolitik, ilgisiz, umursamaz olduğunu düşünmek bu koşullar altında büyük bir hata olur, tam tersine yarın gelişebilecek bir sokak hareketinde bugün ilgisiz veya apolitik diye düşündüğümüz insanların yeri geldiğinde sokakları yakabileceğini unutmamalıyız.

Dinci-faşizm bu gerçekçi gördüğü için seçimler dışında kendi sivil-faşist güçlerini yetiştiriyor, onları konumlandırıyor. İşçi, emekçilerde, gençlerde seçimlere yönelik güvensizlik, seçimleri boykot etme eğilimini de görebiliyoruz. Seçimlere gidilirken dinci-faşizm bundan sonrasının da sokaklarda çözümleneceğini, sokağı örgütleyen savaşı kazanacağını biliyor. Dinci-faşist iktidar bir taraftan erken seçimi hazırlarken her anlamda emperyalizme bağımlı olan Türk tekeli sermaye sınıfı emperyalist güçlerin Suriye'ye yönelik saldırısını da destekledi.

İçerde bunlar olurken emperyalistlerin savaşı kendi lehlerine çevirmek için Suriye'ye saldırması sonucu daha da büyüye-bilecek deneme talimleri gerçekleştirildi. ABD önderliğindeki emperyalist güçler yitip giden hegemonyalarını ve dinci-faşist tosuncukların kaybetmesini hazmedemedikleri için Suriye'ye saldıran emperyalist güçler savaştan kazanç riskini gördükleri için saldırıları sürdürmediler.

Emperyalist-kapitalist dünyada devletler arası konumlanma ve ittifak kurma gittikçe yaygınlaşıyor. Suriye'ye saldırılar şu an için durmuş olabilir, ama böyle bir çatışmanın yeniden alevlenmesi devletler arası yıkıcı bir savaşa kadar gidebilir. Fakat emperyalist-kapitalist sistemin ağababalrı bu savaşı göze almasına rağmen savaşın sonucunda kazanıp kazanamayacaklarından emin değiller.

İşte hem küresel çapta hem de içerde süren bu ekonomik, siyasal kriz, gittikçe derinleşen çatışma ve artan savaş riski dünya genelinde proletaryanın ve emekçi sınıfların önüne ya kapitalizme son verip yeni bir dünyayı kurma ya da dünyanın yok olu-sunu izleme ikilemini çıkartıyor.

Yaşadığımız coğrafyalarda emekçilerin, işçilerin bağrından kopabilecek, toplumu bir bütün olarak sarsabilecek ayaklanmanın koşulları olgunlaşmış durumda. Üniversitelerin ya da öğrenci gençliğin faşistlerin tarafında olmayan kesimleri bugün aktif mücadelenin içerisinde olmayabilir. Fakat hiç de politik olmadığını düşündüğümüz bu kesimler, bugün olayları kendince takip ediyor, anlamlandırmaya çalışıyor. Bu gençlik kitesinin büyük çoğunluğunu yarın greve çıkacak işçilerin, sokakları hareketlendirecek emekçilerin çocukları.

Böylesi bir toplumsal hareket ortaya çıktığında bu genç insanların bizlerle birlikte omuz omuza dövüşeceklerinden kuşku-muz olmasın. Şimdiden o insanları bulup, onlara siyasal ajitasyon ve siyasal propagandalar yapmalıyız. Görüşlerimizi gençlik içinde durmadan anlatmalıyız. Gençler hemen mücadeleye katılmıyor diye onları örgütleme faaliyetinden hemen vazgeçmemeliyiz. Yarın bir gün sokaklar hareketlendiğinde gençlik kitleleri içinde yürüttüğümüz bu siyasal çalışmaların sonucunu fazlasıyla alacağız.

Gençlerin hemen bizden olmasını beklemeden, ortak siyasal talepler ve çıkarlar için mücadele etmeye ikna edebiliriz. Şimdi nasıl ki sosyo-ekonomik koşullar kapitalist toplumun altını bir köstebek gibi kazıyor ve toplumsal devrimin yolunu açıyorsa, gençlik de aynı şekilde sessizce devrim saflarına kayıyor.

Kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek üzere harekete geçeceği güne kadar bizler de bulunduğumuz alanlarda köstebek misali kazmaya devam edelim.

Antakya'da Armutlu Mahallesinde 1 Mayıs için DÖB'den yazılamalar yapıldı.

"1 Mayıs'ta DÖB Saflarına", "Şimdi Devrim Zamanı Şiarı ile 1 Mayıs'ta Alanlara" denildi

Atan(a)mamak...

Büyük umutlarla dünyaya gelen, elden gelen azami özenle yetiştirilen çocukların, gençlerin yaşamları kapitalizm için ne kadar ucuz... Servetine servet katan milyonlarca işgücünden herhangi biri; sadece kağıt üzerinde bir rakam...

Ailesinin büyük umutlarla yetiştirdiği, geleceğe pırıl pırıl göz-

lerle bakan bir genç daha büyük hayal kırıklıkları ve umutsuzlukla hayatına son verdi.

4 yıl önce Sosyal Bilimler Öğretmeni olarak mezun olmuştu Merve Çavdar ve o zamandan bu yana atamasının yapılmasını ve öğretmen olmayı bekliyordu. Ve dün yine "iş aramak" için dışarıya çıktı ve Aydın Güzelçamlı sahilinde hayatına son verdi.

SANDIK SİYASETİNİN ACI SONU

İ.CEVAT ÇETİNER

Her olay, sınıf mücadelesindeki her gelişme, ortalama solun devrim iddiasından vazgeçtiği gerçekliğini tekrar tekrar açığa çıkarıyor. Devrimci gelişmelerin etkisiyle üzerindeki yıldızlar döküldü ve altındaki saf reformizm açığa çıktı. Ortalama solun etkisindeki kitleler, bu durumu deneyimleyerek hafızalarına kaydediyor, biriktiriyorlar. Bu giderek nitelik dönüşümüne yol açıyor. Bu sayede büyük kitlelerin proletaryanın devrimci sınıf partisinin siyasetini anlama ve benimsemesinin koşullarından biri daha olunuyor.

Önümüzde duran seçim süreci de, daha bugünden bu gelişmeye güçlü katkı sunuyor.

Bilindiği gibi yasal partiye, seçimlere ve burjuva parlamentosuna karşı takınılacak tavır konusunda, ortalama solun leninistler arasında uzun yıllardır bir karşıtlık var. Devrimci komünistler, sınıf mücadelesinin geldiği düzeyde, bunların peşinde koşmanın sınıf uzlaşmacılığı, burjuvazi ile uzlaşma arayışı, katıksız reformizm, burjuva egemenliğine karşı mücadele etmekten vazgeçmek olduğunu her söylediğinde ortalama solun itirazları duyuldu.

Bir muhtarlığımız, bir belediyemiz, bir milletvekilimiz, bir bakanımız olsa kötü mü olur... bu daha fazla ajitasyon, propaganda imkanı, sistemi içinden teşhir etme imkanı vs. vs. denildi. Kitlelerde seçimlere, burjuva parlamentosuna inançsızlık eğilimi yok dediler. Dediler de dediler... Ve hep birlikte devrimci politikayı kitlelere sekterlik olarak göstermek için ellerinden geleni yaptılar.

Ama kim ne derse desin, devrimci mücadele bu konuda da herkesi zurnanın zırt dediği yere getirdi. Toplumsal devrim mücadelesi öyle ileri bir düzeye geldi ki, bu konuda da, devrimci politikadan kaçınarak devrimcilik yapma alanı bırakmadı kimseye.

Bu güne kadar ortalama sol yasal partiyi savunmak, seçime ve meclise girmek için kırk denden kırk su getirdi. Devrimci kitlelerin önüne bir barikat olarak çıktı. Ama şimdi ne gidilecek dere ne de oradan getirilecek demagoji kaldı. Devrimci komünistlerin yönelttiği "Emekçiler, seçimlerde ve mecliste yaşananlardan, tüm seçilmişlerin başına gelenlerden, atanan kayyumlardan sonrada mı yasal partinin-seçimlerin-meclisin bir anlam ifade etmediğini görüp anlamadı" sorusuna verecek cevap bulamıyorlar. Çünkü devrimci komünistlerin yıllardır gelişip yayıldığını söylediği, parlamentarizme ve onun araçlarına inançsızlık eğiliminin, yaşananların etkisiyle hızla tüm toplumu sarıp sarmaladığı inkar edilemeyecek kadar alenileşti. Toplumun her yerinden şu sesler yükseliyor:

Trafolara giren kedileri de, okulların önündeki plakasız araçları da, oy merkezlerini basan bakanları da, çöpte çıkan oy pusulalarını da, geçersiz oyları geçerli ilan eden YSK'yı da çok iyi hatırlıyoruz. Ve tüm bunların sonucunda ortaya çıkan gelişmeleri de, atı alanın Üsküdar'ı geçişini de. O zaman bunlar engellenememişken, tüm usulsüzlükleri yasallaştıran yeni seçim yasası ile bu hileler hiç mi hiç engellenemez. Bu oyuna ortak olmanın anlamı yok. Yeni seçim yasalarının, "ne olursa olsun biz kazanacağız" mantığıyla hazırlandığını görüyoruz. Oy pusulalarının tamamının değiştirilmesi olası. Binlerce apartmana yazılan sahte, ölmüş, olmayan vs. isimlerle oy kullanılacak. Her yerden, bu yönde hazırlık yapıldığını gösteren örnekler çıkıyor. Sadece bunlar mı? Kürtlerin bulunduğu yerlerde jandarma gözetiminde oy kullanılabilecek. Taşıma sandıkla, korucu köyle-rinde oy kullanmaya zorlanacak. Buralardan silme kime oy çıkacağı belli değil mi? Tüm bunlara bir de medya üzerinde kurulmuş denetimi, muhalefet için çalışmak istediğimizde, sandıkları denetlemek istediğimizde üzerimizde kurulacak polis ve gönüllü milis (HÖH vs) baskısını koyun. Tüm bunlardan sonra "öyle yüksek oy alacağız ki, sahtekarlıklar boş gidecek" demek, kendimizi safi aptal yerine koymak değilse nedir? Gerçekleri bırakıp hayaller peşinde koşmayalım...

Evet, gelinen nokta, geniş kitlelerin devrimci komünistlerle aynı dili konuşması. Artık leninistler değil, kitleler soruyor ortalama sola bu soruları. Kolay gelsin! Böyle olmadığını, halkın kafasında bu sorular olmadığını iddia eden varsa da bir adım öne çıksın!

Özgürlük ve demokrasiyi seçim sandıklarından çıkarmak için uğraşmaya devam edilecek mi sorusuna, daha yoğun daha yaygın şekilde muhatap olanlardan biri de kuşkusuz ki HDP -Bu arada, HDP denildiğinde sadece ulusal kurtuluş hareketi anlaşılmalı. HDP içinde ulusal kurtuluş hareketi dışında bir dizi ortalama sol siyaset de yer alıyor. HDK'nın da her konuda HDP'yi desteklediği dikkate alınırsa, çok daha "geniş" bir siyasi yelpazenin sözcüsü olduğuna söylemek yanlış olmaz- işte bu HDP'nin sözcüsü, tüm bu siyasetler adına, kitlelerden yükselen soruları yanıtlamaya çalışmış. Şöyle diyor A. Bilgen:

"Vekelelerin bu kadar keyfi olarak dokunulmazlığının kalktığı, parlamentodan zorla dışlandığımız bir ortamda her şeye rağmen demokrasi, seçim ve siyaset diyeceğiz... Bizim görevimiz, siyasete olan güveni yükseltmektir. Siyaset yoluyla Türkiye'nin değişebileceğine dair inancı güçlendirmektir."

Yani, kitlelerin hem de çok büyük kitlelerin sisteme olan inancının yıkıldığını kabul ediyor ortalama sol. Ve bu inancı yeniden inşa etmeye çalışacağını söylüyor. Akıllara zıyan... Ve hemen ekleyelim, bu sözler sadece HDP-HDK'de toplanmış siyasetlerin değil, bunların dışında kalmış reformist-oportunist yapıların da zihniyetini yansıtıyor.

İşte bu yüzden, ortalama solun devrim iddiasından vazgeçtiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Önerilerine kitlelerin sisteme olan inancını güçlendirmeyi kayanların devrimine inancı olabilir mi? Öncesi bir kenara bıraksak dahi, 90'lardan bu yana ortalama sol-reformistlikle, oportünistlikle-, mücadelenin göbeğine "haklar ve özgürlükler" mücadelesini oturtarak devrim iddiasından vazgeçmiştir. Tüm pratikleri, tüm politik önermeleri, toplumsal hareketin önüne koydukları tüm hedefler "haklar ve özgürlükler" düzeyini aşmamıyor. Koskoca işte ayaklanmasında kitlelere hedef olarak "gaz bombasının yasaklanması" koymak, geze bu aklın ürünüdür. Susurluk sürecinde kitleleri ışık yakıp söndürmeye davet ederek genel kurmayın peşine takmak, işte bu aklın ürünüdür. Ortalama solun içindeki ayırım, bu mücadelenin yani "haklar ve özgürlükleri genişletme" mücadelesinin nasıl yürütüleceği ve buna kimin önderlik edeceği konusundaki ayırımdan, ibarettir. İdeoloji diye ortaya konan doğmaları yapılan atıflar ve tarihin sayfalarına yapılan yolculuklarla ortaya koymaya çalıştıkları ayırımlar; bu gerçeğin, bu ayrılaşmış olma gerçeğinin, aynı kulvara sıkışmış olma gerçeğinin üstünü örtmeye yöneliktir o kadar.

İşte bu yüzden devrim bizden yana diyoruz. Gelişen ve büyüyen devrim, başta devrimci kitleler olmak üzere geniş kitlelerin bakış açısını leninistlerin politikalarına yaklaştırıyor. Leninistlerle kitlelerin aynı lisani, devrimin lisanını konuşmasını sağlıyor. Leninistler ve kitleler birbirlerini daha iyi anlar hale geliyor.

İşte bu yüzden, şimdi daha görünür olma zamanıdır. Kitlelerin ortalama solu sorgulayışını, geçmiş deneyimleri de hatırlatarak derinleştirme ve küçük burjuva devrimciliğinin kitleler üzerindeki etkisini kırma zamanıdır.

Ve tüm bunlar, kitlelere ulaşmayı ve onların deneyimleriyle ulaştıkları bilinci örgütüllüğe ve siyasal bir hedefe kanalize etmeye başarmakla anlam kazanacaktır. Bu siyasi hedefi ise; kitleleri ulaştıkları düzeyin daha ilerisine taşıyacak yegane siyasi hedef ise; devrimin güncel ve ivedi görevleri yani kitlelerin genel silahlı halk ayaklanmasına hazırlanmasıdır. Dönemin yegane devrimci siyaseti budur. Bununla bağı kurulmamış bir boykot politikasının bile ipe un sermek, devrimin görevlerinden kaçmak olduğunu şimdiden söyleyelim.

1 Mayıs'ta Taksim Dışında Her Yere

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayabilmek için Valiliğe ve İçişleri Bakanlığı'na başvuran DİSK-KESK-TTB-TMMOB, bugün bir açıklama yaparak, 1 Mayıs'ta Maltepe Meydanı'nda olacaklarını açıkladı.

Saat 11.00'de Beşiktaş'taki DİSK Genel Merkezi'nde yapılan açıklamada, "1 Mayıs 1977'de kaybettiğimiz arkadaşlarımızı anmak, 2010-2011 ve 2012 yılında yüzbinlerin bulunduğu Taksim Meydanının 1 Mayıs Meydanı olduğunu haykırarak, emeğin taleplerini kentten en merkezi meydanında görünür hale getirmek istediğimizi İstanbul Valisine ifade ettik" denilerek, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlanmanın, 1 Mayıs'ta işçileri, emekçileri Taksim'e çağırmanın suç olmadığı, aksine 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma gününün kutlanmaması için iktidar tarafından uygulanan şid-

hipleri, Mayıs meydanlarında buluşacak. 1 Mayıs meydanlarında işçiler, kamu çalışanları, mimar-mühendis-şehirplancılar, hekimler, emekliler, işsizler; kadın erkek, genç yaşlı çocuk milyonlar buluşacak! Ve bu görkemli buluşmaları gerçekleştirmek için, başta İstanbul Maltepe'de olmak üzere, Türkiye'nin dört bir yanında 1 Mayıs'ı DİSK-KESK-TMMOB-TTB olarak, tüm dostlarımızla kol kola, omuz omuza, örgütleyeceğimizi burada ifade etmek isteriz" dedi.

Ankara'da İcazetli 1 Mayıs

Ankara'da 1 Mayıs için Tandoğan Meydanı'na yapılan başvuru kabul edildi; elbette her şey yasaklanarak...

Hipodrom'dan toplanılarak Tandoğan'a yürünülecek olan 1 Mayıs'ta "İçerisinde AKP geçen sloganlar, pankartlar yasak. İş cinayetlerine tepki gösteren pankartlar, içerisinde tecavüz, isyan geçen pankartlar yasak. "Biji Yek Gulan (Yaşasın 1 Mayıs)", "Ked, Aşiti, Azadi (İş, Barış Özgürlük)", "Biji Bratiya Gelan (Yaşasın Halkların Kardeşliği)", "Jin, Jiyan, Azadi (Kadın, Yaşam, Özgürlük)" Kürtçe sloganlarını atmak yasak. Başvuru yapan sınıf ve demokratik kitle örgütlerinin bu şekilde kuşa çevrilmiş bir 1 Mayıs mitingini kabul etmesi ise kelimenin gerçek anlamıyla trajikomik bir durum.

"İnsanca Yaşam ve İş Güvencemiz İçin OHAL'e Hayır"

KESK, 13 Nisan günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde "Yeter Uzatma, İnsanca Yaşam ve İş Güvencemiz İçin OHAL'e Hayır" diyerek basın açıklaması yapmak istedi, polislin plastik mermi ve biber gazı saldırısı ile karşılaştı.

Ankara'da Milli Kütüphane yakınlarındaki Su Deposu'ndan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yürümek isteyen KESK'lilere polis, yürüyüşün Ankara Valiliğiince yasaklandığını söyleyerek saldırdı. "Ne Darbe, Ne OHAL, Demokrasi Derhal" sloganları atan KESK'liler, açıklamalarını SES binasında yaptı.

KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen basın açıklamasını okuyarak, iktidarın OHAL'siz yapamadığını, yönetebilmek için buna ihtiyacı olduğunu söyledi; "On binlerce kamu emekçisinin işsiz bırakıldığı, intihara sürüklendiği koşulları görmezden geldiler. Yaşanan hukuksuzluğa, keyfiliğe karşı çıkanları 'mağduriyet edebiyatı'yla itham ettiler. Şimdi de 'bir iki aya kalmaz kaldırırsız', 'vatandaş değil, kendimize ilan ediyoruz' diyerek tam 6 defa uzatıp 20 aydır sürdürdükleri anti demokratik, hukuksuz düzeni bir kez daha uzatmak istiyorlar. Evet, onların OHAL'e ihtiyacı var" dedi.

KESK'liler, "OHAL'in kaldırılması, KHK'lerin geri çekilmesi, hukuksuzca ihraç edilen/açığa alınan tüm kamu emekçilerinin işlerine geri dönmelerinin sağlanması için 'İnsanca Yaşam ve İş Güvencemiz İçin OHAL'e Hayır'" dediler.

KESK İstanbul Şubeler Platformu da aynı saatlerde, İstanbul Valiliği önünde basın açıklaması yaparak emekçilere karşı olan OHAL'in kaldırılmasını istedi. Saat 15.00'te valilik önünde toplanan KESK'liler, "İnsanca yaşam ve iş güvencemiz için OHAL'e hayır" pankartı açarak OHAL ve KHK'ların bilançosuyla ilgili bilgi verdiler.

OHAL ilan edildiğinden beri hayatta kalma mücadelesi verdiklerini söyleyen emekçiler, Aynı basın metnini okudular ve Ankara saldırısını protesto ettiler.

Eylem "Ne OHAL ne Darbe Demokratik Türkiye!", "Karanlığa Teslim Olmama", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!" ve "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız!" sloganları ile sona erdi.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL, 6 defa 3 aylık sürelerle uzatıldı. 19 Nisan 2018'de OHAL'in süresi doluyor ancak 7. kez uzatılması bekleniyor.

Eylemdeki Yapı&Yapı İnşaat İşçileri Gözaltında

Yapı&Yapı İnşaat işçileri, ücretleri ödenmediği için eylemde. Yapı&Yapı İnşaat için çalışan Yurtsever Elektrik isimli taşeron firmasının iflas etmesiyle, yaklaşık 2 aydır ücretlerini alamayan 7 işçi, ücretlerinin bir an önce ödenmesi için 3 günlük iş durdurma kararı aldı.

Daha evvel işçilerin görüşme talebini görmezden gelen patronlar, 15 Nisan günü sosyal medya üzerinden işçilerin eylem çağrısını görünce işçileri görüşmeye davet ettiler. Görüşmenin olumsuz sonuçlanması üzerine işçiler 16 Nisan sabahı eyleme başladı.

İşyeri önünde eyleme başlayan işçilere firma yetkilileri gelerek "asgarileri ödeyelim eylem yapmayın, gerisi hallederiz" dese de işçiler kabul etmedi.

Eylemlerinin 2. gününde Yapı & Yapı İnşaat'ın Altunizade'deki merkez binası önünde işçiler, polislin saldırısıyla gözaltına alındı. Polis işçilere önce "açıklamanızı yapıp, gidin" dedi, ancak işçiler 1 saat boyunca orada olacaklarını söyleyince polis tarafından gözaltına alındılar. 4 işçinin gözaltına alınmasının ardından Yapı&Yapı İnşaat önüne giden İnşaat İş Sendikası örgütlenme sekreteri ve bu gözaltıyı teşhir eden bir işçi daha, eylem yaptığında gözaltına alındılar.

İnşaat İş Sendikası ard arda yaşanan gözaltıları protesto etmek için bir açıklama yayınlarak "Sendika temsilcilerimiz ve işçi arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır. İnşaat işçilerinin dışarıya bir mücadeleyle yarattığı sendikamızın meşruluğunu işçilerin gücünden almaktadır. İnşaat patronlarının karşısında da bu meşruluğundan asla taviz vermeyecek, işçi arkadaşlarımızın örgütlü ve sınıf bilinçli duruşuyla hak alma mücadelesini büyütme devam edecektir" dedi.

Beşiktaş Belediyesi Taşeron İşçileri Eylemde

Beşiktaş Belediyesi'nde "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle işten atılan 30'a yakın taşeron işçi, eylemlerini sürdürüyor. 2 Nisan'dan itibaren işten atılmaya başlayan işçilere, 696 sayılı KHK ile "Güvenlik soruşturmaları" ve "arşiv taraması" gerekçe gösterildi. İşçiler, 5 Nisan'dan beri Beşiktaş Belediyesi önünde eylemde.

Oturma eylemi yapan işçiler, hemen her gün basın açıklaması yapıyorlar ve "Hak hukuk adalet yok, çalışırken sömürülüyorduk şimdi de bizi ekmeğimize ektiler. Bizim bir suçumuz yok sadece işimizi geri istiyoruz" diyorlar.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMA-2

İnan Çelik

İşçi İnsiyatifi

Tarihin hiçbir kesintisinde devrim ve iktidar mücadelesi o devrimin öncüsü olarak şekillenen sınıfın dışındaki sınıf veya katmanlar tarafından gerçekleştirilmedi. Devrim tam bir kopuştur. Bu, köleci toplumdaki feodal topluma oradan kapitalist topluma geçişte de böyle cereyan eder. İttifaklar ve destek ayakları onları izler. Çağımız devrimleri de böyle şekillendi, şekilleniyor. Bunu, yalnızca proleter devrimler çağında başka bir sınıf veya katmanın öncülüğü olamayacağını vurgulamak için değil, sınıf çalışması sürdürdüğünü iddia ederken işçi sınıfından rol çalmaya çalışanlara vurgu için yapıyoruz. Geleceğin iktidarının bugünün içinden doğduğunu; fabrikaların işçinin geliştiği, yönetmeyi öğrendiği bir okul olduğunu bilerek söylüyoruz.

İşçi sınıfı içinde yürütülen çalışmada, farklı siyasal çevrelerle karşılaşırız. Bu çevrelerin sürdürdüğü çalışma dikkatli biçimde gözlenirse, ne demek istediğimiz daha kolay anlaşılacaktır. Reformist ve oportünist çevrelerin ekonomik, demokratik, sendikal vs. örgütlenmesinin başlangıcında işçilerin yoğun olarak katılım-katkısı gözlenirken, zaman içinde işçilerin varlığı çalışmada bir figür, şekli bir unsur olarak görünür. Mücadelede öne çıkan bir kişi, işçilere sürekli ne yapıp yapmayacaklarını amaç ve hedeflerini anlatır. Başlangıçta oluşan birliktedir karar alma mekanizmaları zamanla ortadan kalkar; karar süreçlerinin belirleyicisi, aktif bir unsur olmayan işçiler zamanla bu yapılarımdan uzaklaşır, yabancılaşır. Hedef hasıl olmuştur. Artık birileri "temsilci-yönetici" olmuştur ve işçi sınıfını temsil etmektedir. Önceki yazımızda reformist ve oportünistlerle aramızdaki farkı, "işçi sınıfının yerinin tarihsel olarak tespitindedir" olarak ifade ederken, belirttiğimiz tam da budur. İşçileri mücadelenin biçimsel bir unsuru olarak görmek bir küçük burjuva hastalığıdır. Ve küçük burjuvazi için tüm araçlar, onların elini rahatlatmak, konumlarını sağlama almak için oluşturulur. Sendika ve benzeri alanlarda yaratılan grev komiteleri, TİS komiteleri, örgütlenme komiteleri, her biri işçilerin bağımsız, politik bir güç olarak gelişmesini değil, kendilerine tabi olmasını, kolay yönetilebilmesini hedefler. Oluşturulan bu komitelerin özüne baktığımızda işçiler daha basından uzaklaştırılmıştır. Alınmış kararlara uyan/uygulayan, bu kararları meşrulaştıran bir makam haline dönüştürüldüğünü görürüz. Bir grev kararı almak üzere toplanmış işçiler, yönetimin önceden hazırlanmış grevin neden yapılamayacağı argümanlarını dinledikten sonra istedik kararını vermiş olabilirler.

Oysa ki, devrimler tarihinin önümüze koyduğu aygıtlar olarak komite-konsey, meclis, sovyet ve benzerleri, işçilerin elinden irade ve inisiyatiflerini alarak onları süreç dışına iten mekanizmalar değildir. Tam tersine karar alma ve uygulama süreçlerinin tamamında işçilerin ol-

duğu, en küçük nüveler halindeki yapılarında bile onları asli güç olarak kabul eder. Komite konseyler doğdukları andan itibaren işçiler için yönetmeyi öğrendikleri ilk organlardır. İşçilerin oluşturdukları her komite, devrim ve iktidar döneminde sayıları binleri bulacak olan yönetim organlarının çekirdekleridir. Devrimci dönemlerde gerek kendiliğinden oluşturulmuş olsun, gerekse de bilinçli örgütlenmiş olsun her komite işçi demokrasisinin doğrudan uygulama alanıdır. Ve hiçbir koşulda işçilerin inisiyatifi kırılmaz, onu edilgen bir konuma iten bir yaklaşım kabul edilemez. İşçileri bu süreçlerin dışına düşürmek, hangi niyet ve amaçla gerçekleştirilmiş olursa olsun, sonunda "sağ"dan veya "sol"dan reformizme varır ve sınıfı yabancılaştırır.

Devrimci işçilerin fabrika çalışmasında gör-

evi, günü kurtarmak, varolan işleyişe tabi olmak ya da oluşan mekanizmalara kendini veya kararlarını kaba biçimde dayatmak olamaz, olmamalıdır. Leninizm, işçi sınıfının ideolojik, politik ve pratik öncüsüdür ve onun her militanı görev aldığı her alanda bu bilinç ve sorumlulukla hareket edecektir.

Türkiye ve K. Kürdistan tarihini yazan ve yazacak olan hareketin kadroları işçi sınıfından öğrenir ve ona öğretir.

"Biz ücretli işçi sınıfının tümünü, insanoğlunun tüm baskılardan kurtuluşu için savaşçılar olarak eğitmeliyiz. Bu sınıfın gitgide daha çok kesimini sürekli olarak eğitmeliyiz; bu sınıfın, hayat bilimimizden en az etkilenecek olan en geri ve en az gelişmiş üyelerine, onlarla yaklaşmak, onlarla konuşabilmek, onları sabırla ve sürekli olarak sosyal- demokrat (komünist-bn) bilinç düzeyine yükseltmek için doktrinimizden kupkuru bir dogma yaratmadan yaklaşmayı öğrenmeliyiz. Öğrenmek sadece kitaplardan değil, proletaryanın bu geri ve az gelişmiş tabakalarının varlığını sürdürmek için verdikleri günlük hayat

mücadelelerinde yer alarak yürütülmelidir" (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması, s.28-29).

Bazen sürekli bir anlatma telaşı içine düşeriz. Derdimizi ifade etmek için neredeyse nefes almazız. Ancak unutmamalıyız, bazı zamanlarda işçileri dinlemek iyi bir anlatma yöntemi olabilir. Yeni örgütlenen bir işçi-kadın yoldaşımız, bu konuda önemli bulduğu bir anekdotu aktarıyor: "...arkadaş ilk görüştüğümüzde beni ciddiyetle ve dikkatle uzun uzun dinledi, anlamaya çalıştı, iş yerimiz üzerine uzun uzun bilgiler aldı" diyor. Buradan öğreniyoruz ki, fabrika çalışmasında dikkat çekilmesi gereken önemli bir yan da, çalışılan işletme veya fabrikanın detaylı bilgisine sahip olmaktır. Ne üretir, kaç işçi çalışır, kaç vardiyadır, vasıflı vasıfsız işçi sayısı; taşeron var mı, varsa kaç ayrı taşeron; işçiler arasındaki katmanlar ve bunların birbirleriyle ilişkileri nasıl düzenlenmiş; iç piyasaya mı, ihracata mı, yoksa her ikisine birden mi üretim yapıyor; iş yerinin kritik yerleri, önemli üretim birimleri, servis sayısı, işçilerin hangi bölgelerden geldiği, ortak duyarlılıkları, maaş durumu, ikramiyeler, işin akışı, fabrikanın yapısı, sektördeki yeri kısacası iş yerindeki herşey ama herşey önemlidir. Bugün öğrendiğimiz küçük bir ayrıntı, bütünü değiştirmeye giriştiklerinde işçilere yön verebilecek bir yolu gösterebilir. İşçi bu çalışmalarda işyerini, kapitalizmi ve kendi gücünü görecektir. İşçiyi devrimcileştirecek olan da bu süreçtir.

Örgütlenme veya bir ayaklanma anında Leninistlerin öncülüğü, devrimci kitlelere güveninde ve bunu pratik yaşama uygulamasında ortaya çıkar. Gezi ayaklanmasının ilk günlerinde devrimci yığınların öfke ve cüretinden paniğe kapılan yüz yetmiş küsur sendika, kitle örgütü, dernek, parti, çevre bir bütün olarak eylemi sonlandırmak için karar almaya çalışıyordu. Yalnızca Leninistler, ayaklanmanın bitirilemeyeceğini, kurumların ayaklanmacılara adına oylama yapamayacağını, mutlaka bir oylama yapılacaksa ayaklanmaya katılanlarla oylamanın sokakta yapılmasında ısrar etmişti. Böylece oylama sokak takilerle yapıldı ve ayaklanmaların alanları terk etmeme kararını hep birlikte verdi. Reformizm, kontrol edemeyeceği kitleden korkar. Reformizme göre, kitleler geridir ve sadece kendisi ileridir. Kitlelerin ileri bir karar verdiği durumlar ise, ancak yanıldıklarında olabilecek birşeydir. Devrimci kitlelerin eyleminden, uzlaşmazlığından, cüretinden korkar. Kendisinin hazır olmadığı bir eyleme kitlelerin de hazır olamayacağını düşünür. Oysa ki, tarihte pek çok ayaklanma ve devrim deneyimi göstermiştir ki kitleler uzlaşmacıları, yalpalayanları arkasında bırakarak ilerler. Onun içindir ki, yüzümüz sürekli devrimci kitlelere ve onların eylemine dönük olmak zordur.

Güzel bir söz vardır: "Ne verirsene elinle, o gelir seninle". Sınıf içinde hiçbir çalışma boşa gitmez. Yeter ki bizler yüzümüzü işçi sınıfından, bilincimizi Leninizmden ayırmayalım.

TEKSAS MI? İÇ SAVAŞ MI?

SENA DEMİR

Her gün işlenen kadın cinayetleri üzerine; "Bizde seri katil yok ama seri cinayetler var" demiştik bir yazıda. Şimdi de "Teksaslı değiliz ama silahlanmada öndeyiz" diyerek, son bir kaç olayın vurgusuyla başlayalım.

Milletvekilleri üniversite hocalarına, AKP'nin il-ilçe/ üye-başkanlarından esnafa, bilhassa karşı-devrim cenahında silahlarla verilen pozlar ve atış talim videoları bir süredir paylaşılmakta. Ve her gün buna yenileri eklenirken, ekranlarda, muhtarları da devletin özel silahlı eğitime aldığını görüp/duyduk. Bundan daha öncesinde ise, RTE'nin danışmanlarından birinin IŞİD'çilerden de derlediği militarist grupları nerelerde eğittiğini, hatta bunlardan bir güvenlik şirketi kurduğunu öğrenmiştik (Nasıl bir güvenlik şirketi olduğunu siz düşünün!). Darbe gecesi ve sonrasında ise, alenen ve el altından karşı-devrim kitlesine silah dağıtıldığını bilmeye kalmamıştır herhalde... (Hatta bu silahlardan bazılarının cinayetlerde kullanıldığını, bunun üzerine de poliste kayıtlı yüzlerce silahın kayıp, bazılarının da ikiz numaralı olduğunu yine milletvekillerinden duymuştuk, hatırlayın!). Her fırsatta ÖSO'cu çetelere dizilen övgülerle ve onların vatandaşlığa alınması çabasıyla da manzarayı şimdilik tatamlayalım.

Manzaradan ortaya ne çıkıyor dersiniz? Teksas mı? İç savaş mı? Doğru olan şudur ki, devlet iç ve dış savaş gerçeğini, devrimcilerden daha ciddiye alıyor ve alenen bunun hazırlığını yürütüyor. Ayrıca, olası bir kalkışmanın bastırılma işinin kolluk güçlerine bırakılmayacak denli yetersizliği-güvensizliği üzerine planlar yapıyor. Bu artık, OHAL'le ve derinleşen ekonomik-siyasal krizle birlikte rutin bir hazırlığa dönüşmüştür.

Yalnız, bu karşı-devrim manzarasında bir şey eksikti: Kadınlar! Şu ana kadar, kadın kitlesine çocuk doğurma ve gerici örgütlenme tavsiyelerinde bulunan iktidar, son zamanlarda çitayı militarizme yükseltti. Usta kadın nişancıları, ardındaki kadın subayları, operasyonda "dehşet" saçan kadın komutanları yazılı ve görsel basında sıkça işliyor. Afrin sürecinde ev kadınlarının orduyla dayanışma faaliyetleri, kendi mitinglerinde kadınların ağzından savaş çağrılarının/sloganlarının tekrarlanması... En son muhtarların silahlı eğitiminde kadın muhtarların öne çıkarılması... Tüm bunları durup dururken, ya da kadın-erkek eşitliğini göstermiş olmak için yapmıyor. Bu fazlasıyla safdillik olur. Bu, çok bilinçli bir politikadır. Kadın kitlesini iç savaş sahasına isındırıyor ve bu örneklerle de iktidarın kendilerinden ne beklediğini, ne yapmaları gerektiğini anlatmış oluyorlar.

Sonuçta her iki sınıfın, yani işçi-emekçi sınıfın da, burjuva-kapitalist sınıfın da açığa çıkardığı gerçek, kadınların dahil olmadığı bir savaş yoktur ve tarafların yenişmesinde onun aktif rolü etkileyicidir. Aslında böylece bir gerçek daha ortaya çıkıyor: sınıflar üstü bir cins yoktur. Kadınlar da saflarını kendi bulunduğu, ait olduğu sınıflara göre belirliyor, belirleyecektir de. Ancak, kadının anaç yapısı, genel anlamda gericiliğin baskısıyla karşılaşması, ezilmesi, sömürülmesi, sövülüp-dövülmesi onu kendiliğinden devrimci-ilerici cepheye katıp aktifleştirmeyecektir de. Unutulmasın ki, dünya savaşları, devrim mücadeleleri tarihi, her ülkenin bu konudaki çeşitli deneyimleriyle doludur. Örneğin, 1. Paylaşım Savaşında yoksul kadınların ırkçı-şoven burjuva cepheye kaymasıyla sosyalist mücadelelerin aldığı yenilgiler az değildir. Ama tersinden işçi sınıfının kazandığı emekçi-yoksul kadınlarla da, özgürlük yolu açılmıştır Rojava'da...

Peki, karşı-devrim, faşizm kadınlar arasında militarizmi yükseltiyor, savaş politikası yürütüyor diye, yapılması gereken barış, militarizm karşıtlığı mıdır? Faşizmin bu politikası karşısında, işçi sınıfının özgürlüğünde önemli bir yerde duran emekçi-yoksul kadınlar arasında barış söylemini öne çıkarmak tarihi bir yanılgıya düşmek olur. Kaldı ki, toplum nezdinde bu söylemin bir inandırıcılığı da kalmadı.

Karşı-devrimde de, devrim cephesinin de etrafında biriken kitleler de az-çok açığa çıkan, günlük yaşamlarında gündem olan konular şiddetli bir iç savaşın nihai kapışması ve bir dünya/dış-savaş olasılığında ne yapacakları, nasıl yapacakları meselesidir. İşte buna iktidar, kadınların da askerlik sanatından muaf olmayacağını göstererek yanıt veriyor. Peki aynı şey, işçi emekçi, yoksul, aydın, demokrat kadınlar için de geçerli değil mi?

Emekçi, demokrat, yoksul kadın kitleleri, bu sürecin dışında olmadığına ve karşı-devrimin faşizmin, gericiliğin hedefinde bulunduğu göre, bu kesimin askerlik sanatına ve bu sanatın inceliklerine açık olması da olağandır. Dolayısıyla, gecikmeden ve inisiyatifi karşı-devrim cephesine kaptırmadan tüm emekçi kadınlar, bu alana da atmalıdır. İç savaş kazanabilmek için bu, olmazsa olmaz şeylerin başında geliyor. Bu konuda girişim önceliğini Leninistler, hiç kimseye bırakmamalıdır.

"Eylem Yaparak İşimizi Kazandık"

Çalışma Bakanlığı'nın "Belediye işçilerinin taşeron şirketlerden kadroya geçiş" tiyatrosunun, aslında kendine muhalif olan anlayış ve düşünceleri işten atmak olduğunu, Ataşehir Belediyesi'ndeki usulsüzlük, bir kez daha göstermiş oldu.

4 Aralık 2017'de çıkarılan yasa ile, taşeron işçilerin güvenlik soruşturmasına ve sınavlara tabii tutulacağını söylediler. Bunun için 2018 başından itibaren, 3 aylık süreç içinde önce hükümlü ve farklı ceza işlemleri işçilere ve emeklilere, Mart sonu itibarıyla işlerine son verileceğini bildirdiler.

Ama asıl amaçları, 2 Nisan'da 110 işçiye gelen tebligatta yazıyordu: "A bendinin 8 ek maddesine" gibi, aslının ne olduğu belli olmayan gerekçeyle işlerine son verildiği bildiriliyor, bunu da "güvenlik gerekçesi" olarak belirtiliyordu.. Bu durumda sadece gözaltısı olanlar, mahkemesi bile olmamış bir çok işçi ve 15 yılını bitirmiş güvenlik görevlisi işçiler de vardı.

Bunu kabullenmeyen işçiler, 2 Nisan'dan sonra Ataşehir Belediyesi önünde eylem kararı aldılar ve sonuca ulaşana kadar bunu devam ettireceklerini söylediler.

Bunun üzerine belediye yetkilileri ve Tespit Komisyonu durumu değerlendirdi, 6 Nisan'da işçilerle toplantı yaptılar. Ve işçiler bu durumun hukuka aykırı olduğunu ortaya koyarak, avukatların da girişimiyle sonuca ulaştırdılar, kazandılar

9 Nisan günü, işten atılan işçilerin, emekliler dışında, işlerine geri dönmeleri açıklandı. 110 işçi, 9 Nisan Pazartesi günü işbaşı yaptı.

Ataşehir Belediyesi'nden Bir İşçi

Onbinlerce Kamu Emekçisi Grevde

Almanya'da TİS görüşmeleri süren onbinlerce kamu emekçisi, 10 Nisan günü greve çıktı.

TİS görüşmeleri öncesi Ver.di sendikasının çağrısıyla kamu emekçileri uyarı grevleri yaptı. Sekiz eyalette yapılan uyarı grevlerinde kamu yaşamı neredeyse durdu. Belediyelere bağlı yuvalar kapalı kaldı, çöp toplama hizmetleri yapılmadı, bankalar, iş ve işçi bulma kurumları, ayrıca belediyelerde idari bölümler çalışmadı. Toplu taşıma da işlemezen hastanelerde sınırlı hizmet verildi. Belediye otobüsleri, tramvay ve metrolar çalışmadığı için işlerine otomobillerle gitmek isteyen vatandaşlar otobanlarda uzun kuyruklar oluşturdu

Uyarı grevlerinin ağırlıklı olarak yapıldığı Köln, Dortmund ve Bielefeld şehirlerinde yapılan mitinglere 30 bine yakın emekçi katıldı. Pek çok şehirde de küçük çaplı mitingler yapıldı.

Frankfurt, Münih, Köln/Bonn ve Bremen havaalanları yer hizmetlerinde yapılan grevler nedeniyle, 800'e yakın uçağın uçuşu iptal edildi. Köln/Bonn havaalanında itfaiyenin de uyarı grevine çıkması nedeniyle havaalanı tamamen trafiğe kapatıldı.

Ver.di sendikası grevlere 60 binden fazla kamu emekçisinin katıldığını söyledi.

Hükümetin büyük ortağı CDU/CSU ise, kamu emekçilerinin uyarı grevlerini eleştirerek grev hakkının kısıtlanmasını talep etti.

Ver.di ve patron temsilcileri, 22 Nisan günü görüşmelerin üçüncü turunda bir araya gelecek. Bu turda da somut bir ilerleme sağlanamaması halinde uyarı grevleri diğer eyaletlerde de yapılacak.

Kamu emekçilerinin talepleri:

Ücretlere %6, en az 200 euro zam

Meslek eğitim maaşlarına 100 euro zam

Hastanelerde gece vardiyası zammının %20'e çıkartılması

Hastanelerde molaların iş saatinden sayılması

Meslek eğitimi yapanların izinlerinin 30 güne çıkartılması

Toplu taşımadan ücretsiz faydalanma hakkı.

TOPLUMSAL BASKILANMA

ALİ VAROL GÜNAL

"Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği" devrimci durum koşullarında, eğer toplumsal huzursuzluk ve öfke ile harekete geçip isyan etme/ ayaklanma arastındaki mesafe beklenildiği gibi hızlı kapanmıyorsa bunun nedenleri üzerine kafa yormak gerekiyor.

Sorunu sadece öznel faktörün yetersizliğiyle açıklamak çoğu zaman başvuru bir yöntem olmakla birlikte tatmin edici değildir. Her somut durumu kendi gerçekliği içerisinde değerlendirmek yerine ezberci kalıplarla düşünmek, konuşmak ve yazmak bizi bir adım olsun ileri götürmez.

Söz konusu olan Türkiye ve K.Kürdistan olunca sorunu biraz daha enine boyuna incelemek gerekiyor. Kısa süre öncesine kadar büyük devrimci atılımlar yapan kitle hareketinin görece geri çekilişinin nedenlerini araştırmak büyük önem taşıyor.

Gezi Ayaklanması ile doruğuna ulaşan devrimci kitle eylemleri, Berkin Elvan cenazesine ve 6-7 Ekim Kobane serhıldanı ile hem yaygınlaşmaya hem de sertleşmeye başlamıştı. Arkasından gelen demokratik özerklik açıklamaları, Cizre ve Sur'da yaşanan "Hendek Savaşları", mücadelenin seyri sürekli yükselen bir çizgide gideceğini gösteriyordu. Ancak faşist devletin birbiri ardına yaptığı provokasyon ve katliamlar, hareketi baskıladı ve şiddetini düşürdü.

Hemen sonrasında yaşanan 15 Temmuz Darbe girişimi ve OHAL ilanı, sokakların bir süreliğine de olsa boşalmasına neden oldu. 12 Eylül dönemini aratmayacak baskılar, yükseltelen korku duvarlarına bir de yığınları manipüle eden medyanın siyasi iktidar tarafından tamamen kontrol altına alınması eklenince yığın hareketi, kendi kabuğuna çekildi, Polis şiddeti, gözaltı, tutuklamalar, infazlar, insanları kafasında eğer sokağa çıkarırsa "eşitsiz bir savaşta yenilme olasılığı" ile karşılaşabileceklerine dair bir algı oluşturdu.

Çoğu insan, tepki verirse yalnız kalacağı, diğerlerinin aynı tepkiyi vermeyeceği düşüncesine kapıldı. Gezi Ayaklanması sırasında yakalanan sinerjinin kaybolduğu, bir daha da kolay kolay yakalanmayacağına dair karamsar ruh hali, biraz da reformist ve oportünistler eliyle insanların arasında yayıldı. Siyasi iktidarın konumunu sağlamlaştırdığı, ordu-polis, mahkemeler, radyo, televizyon, gazeteler vb her şeyi kontrolüne almak suretiyle, hiç kimseye hareket alanı bırakmadığı yönündeki düşünceler, giderek devrimci eylemlerden uzak durma şeklinde kendini gösterdi. Siyasi iktidarın kendisini koruyabilmek için paramiliter güçleri örgütleyip silahlandırması da işin tuzu biberi oldu.

Tabii, siyasi iktidar bu süreçte "algı operasyonu"nu iyi yönetti. Ve bunu en çok medya üzerinden yaptı. Gerçekte dibe vuran ekonominin iyiye gittiğini, dış güçlerin ekonomide kriz olduğu algısı yaratarak hükümeti zora sokmaya çalıştığını, büyük oranlarda büyüme rakamlarına ulaştıklarını, "Türkiye'nin dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi olduğu" vb yalanlarını sürekli tekrarlamak suretiyle toplumu buna inandırmaya çalıştılar. Yine şovenizmi körükleyerek sıradan insanları Kürt Halk'na karşı kin ve nefret duygularıyla doldurmaya çalıştılar. Yığınların bilincini köreltebilmek ve manipüle edebilmek için deyim yerindeyse ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Bu konuda medyanın önemli bir yer tuttuğunu kabul etmek gerekiyor. Gerçeklere yelermemenin yanı sıra kapitalist propaganda ve dezenformasyonun akla gelebilecek her türüne başvurmak konusunda bir hayli yol aldıkları görülüyor. En başta, dünyanın değişmeyeceğini, "her şeyin böyle gelmiş böyle gideceği"ne, kapitalist sistemin bir alternatifinin bulunmadığına dair düşünceleri toplumun tüm gözenerlerine yaymak için yoğun mesai harcıyorlar. Reklamlar vb aracılığıyla insanlar tüketime güdüleniyor, dahası tüketim labirentleri içinde insanların kendilerini kaybetmesini sağlıyorlar. Gündelik yaşamın vazgeçilmez bir parçası haline gelen akıllı telefonlar, televizyon vb vb sayesinde insanlar şartlandırıyor ve algılarını belirli bir ölçüde yönlendirebiliyorlar.

Günümüzde büyük medya tekellerinin gücü, yadsınmaz boyutlardadır. Öyle ki, büyük sermaye gruplarının bunları satın alarak kullanmasının yanında artık kendileri birer tekel durumuna gelmişlerdir. Ve bunlar toplumu baskılanma altında tutabilmek için en az devletin zor aygıtları kadar etkin bir rol oynamaktadırlar. Devletin İdeolojik Aygıtları arasında yer alan medya, bugün kitlelerin algısının ve bilincinin yönlendirilmesinde önemli bir yer tutuyor. Öyle ki, bir gerçekliği tamamen tepetaklak edip topluma çok farklı sunabilme kabiliyetine sahiptir. CNN'in sahibi Ted Turner'e "bizim kameralarımızın çekmediği ve yayınlamadığı şeyler, var olmamıştır" diyebilme küstahlığını veren şey, medyanın bu gücüdür. Elbette bu, medyanın her şeyi dilediğince belirleyebildiği anlamına gelmiyor. Toplumsal bilinç de sadece medya aracılığıyla oluşmuyor; bir çok süreçten ve dolayından geçerek oluşuyor. Her şeyden önce, insanlar kendi gündelik yaşamlarında, yaşamlarını idame ettirmek için karşı karşıya kaldıkları zorlukların farkında ve en değme burjuva medyanın aksi yönde yapacağı propaganda bile bu gerçeği değiştirmeye yetmiyor, yetmeyecektir.

Burada din faktörü devreye giriyor. Varolan siyasi iktidar, toplumsal baskılanmayı en çok da din faktörü üzerinden kurguluyor. Sömürü çarkları içerisinde en ağır koşullar içinde çalıştırılan ve acımasızca sömürülen insanlar, bu duruma sessizce katlanabilmeleri için "tevekkül"e çağırılıyor; isyan etmenin "günah" olduğu, herkesin haline şükretmesi gerektiği, az'la yetinmenin çoğu bulamayacağı, en nihayetinde her şeyin allahahtan geldiği, kaderimize razı olmamız gerektiği vb söyleniyor. Televizyonlarda milliyetçiliği körükleyen dizilerin vb yanında bu tür dini programların bir hayli yaygın olması tesadüf değil. Böyle programları izleyen sıradan işçi ve emekçilerin bilinçlerinin milliyetçi ve dini argümanlarla bulanmaması çok zor. Deyim yerindeyse bu tür programlar, insanların bilinçlerini dumura uğrattıyor.

Bu nedenle bizlerin işçi ve emekçilerin gündelik yaşamıyla daha çok ve daha doğrudan bağlar kurmamız, bunun araç ve yöntemlerini bulmamız gerekiyor. Sosyal ağlar ve internet, bu konuda oldukça etkili. Tabii bunları kullanırken, akıllıca hareket etmek, güvenliği ihmal edecek şekilde davranmamak gerekiyor; çünkü, burjuvazi de bu alanın etkisini en az bizim kadar biliyor ve kendince tedbirler alıyor.

İnsanların doğrudan eyleme geçemeyişlerinin nedenleri arasında örgütsüzlük en belirleyici yeri tutuyor. Buraya kadar anlattığımız her şeyin üstesinden gelecek olan örgütlü düşünmek ve örgütlü davranmaktır. Bireysel yaşamın labirentlerinde kaybolan insanlara örgütlü olmanın kaçınılmaz zorunluluğunu anlattığımızda ve onları bizimle birlikte örgütlenmeye ikna ettiğimizde, kitle hareketinin önündeki engelleri bir bir kaldırmaya başlayabiliriz.

Bugün geniş yığınlar, gerçekten güvenebilecekleri, peşinden gidebilecekleri bir önderlik arayışı içerisinde. Onlarla temasa geçtiğimiz her noktada, buna aday olduğumuzu görecektir. Bugüne kadar ideolojik ve politik alanda yarattığımız etkiyi, örgütsel alanda da yarattığımızda yığın hareketinin önünün açılacağından kimse kuşku duymamalıdır.

ÖFKEMİZ SAĞLIK SİSTEMİNE -2

Bir Tıp Asistanı İntiharının Patoloji Raporu

"Öfkemiz Sağlık Sistemine" yazı dizimizin birincisinde, sağlık sistemimizin yıllar içindeki özelleştirmeye doğru gidişini ve sağlık sisteminin hem hasta hem sağlık çalışanları açısından nasıl yıkıma uğradığını anlatmaya çalıştık. Kapitalizmin ana kavramları olan "Maliyet, Risk, Fayda", "Kar-ücret", "Hız" kavramlarının sağlığını nasıl tehdit ettiğini aktardık.

Bu bölümde, kendi sağlığı hatta yaşamı risk altında olan sağlık çalışanlarının neden bizim öfkemizin kaynağı olmadıklarını açıklamaya çalışacağız.

Tıp fakültesini kazanmanın ne demek olduğunu hepimiz biliriz. Onlar okulların ve ailelerin en parlak öğrencileridir. Doktor olmak isteyen bu meşakkatli işe yönelirken çoğunlukla zorlukların farkında değildir. İyi bir statü sunar insana bu meslek.

Altı yıllık tıp fakültesini bitirebilenler pratisyen olarak mezun olur. Eğer TUS'u (Tıpta Uzmanlık Sınavı) kazanamazsa mecburi hizmeti için atama onu beklemektedir. TUS'u kazanmak üniversitede Tıp Fakültesini kazanmaktan daha zordur. Tıbbi bitirdikten sonra yıllarca TUS'a hazırlanan hatta artık hazırlanmaktan vazgeçen hekimler olmuştur. Pratisyen kalmak ömür boyu atanılan bir yerde poliklinik yapmayı kabullenmektir. Bunu seve seve seçen meslekte parmakla gösterilen hekimlerimiz olduğunu da söylemek gerekir.

Puanlarına göre seçtikleri dallara ayrılan mezunlar şansları varsa "iyi" bir şefin (yeni adıyla eğitim görevlisi) yönetiminde uzmanlıklarını almak için asistanlığa başlarlar. "Şansları varsa" diyoruz çünkü bu olasılık hızla aşağıya doğru düşüyor. Şeflik sistemini anlamamız gerekiyor. Bölüm şefleri sorumlu oldukları klinikteki her şeyden hem sorumludur hem de tek söz sahibidir. Bu şefin kişilik özelliklerine bağlı olarak etik değerleri yüksek ve bilimsel bir klinik de olabilir, performans ve rantı yüksek bir klinik de. Performans sisteminde uzmanlar yapılan işlemlerden performans alırken asistanların yaptıkları tüm işlemlerden şefler toplam olarak performans alır. Kimse şefe "siz nasıl oluyor da 24 saat, 365 gün işlem yapabiliyorsunuz" diye sormaz. Bütün yazılan bilimsel çalışmalar da şefin hanesine yazılır ve kimse ona "siz nasıl oluyor da bu kadar zamanda bu kadar çalışma yapmış olabiliyorsunuz" demez. Sadece asistanlar değil uzmanların da akıbeti şefin iki dudağı arasında. Şef isterse ya da adilse, uzman, bilimsel çalışmaları yapabilir, kongrelere katılabilir ya da akademik olarak yükselir vb. İstemez ya da engel olursa gelişimi kendi çabasına kalmıştır ve 8-17 memuru olur. Uzmanların şefleriyle "iyi geçinmesi" beklenir. Yine de uzman doktorların yaptıkları işlemlerden aldıkları performanslar bir ayrıcalıktır ve maaşın 2-

3 katına çıkabilir.

Asistanlar, sağlık sisteminin hastaneler ayağında hekimlerin içinde en alt basamağı temsil ederler. Onlar performansta diğer sağlık çalışanlarıyla birlikte üst kademe dağıtılandan arta kalanı bölüşür. Bundan sonrası sıralayalım.

Asistanın en kısıtı dört yıl olan uzmanlığı alma süreci, Şefin iki dudağının arasındadır. Asistanlık yıllarca sürebilir. "Bitirtmeyecek" diyip istifa eden ve geride bıraktığı yıllarını yakanlar az değildir.

Asistanın işleri nelerdir? Her şey...

Poliklinik yapar, acile bakar, serviste hasta bakar, ameliyata girer, şefinin kongresinin sunumlarını hazırlar, her birinin ilk ismi şefi ve onun belirlediği uzmanlarının ismi olan poster, makale vb hazırlar, şefin "istediklerini" yapar... Asistanın hayatı "şef seni çağırıyor"dan ibarettir.

Tüm işleri yürütmek zorunda olmak

tüm hasta ve yakınlarının tepkilerini de karşılamak demektir. Hastanede olup biten her şey için hemşireler ve diğer sağlıkçılarla birlikte saldırıları göğüslerler.

Bu iş yoğunluğu ve psikolojik baskının uzun saatler boyunca sürmesi ve üstelik uyumlu, problemsiz görünmek için çoğunu kendisi halletmek ve hatta içine atmak zorunda olmak basında sık sık duyduğumuz intiharlar ve kalp krizlerinin temelidir. Uzun saatler demişken asistanlar nöbet izni kullanmaksızın nöbetlerine devam ederler. Gündüz çalışan asistan gece nöbete ve ertesi gün, gün bitimine kadar dayanmak zorundadır. Kesintisiz otuz altı saat... Hafta sonu 24 saat... Haftada iki nöbet düşmesi iyi bir ihtimaldir. Bu durumun acilde, ameliyathane ya da yoğun bakım gibi yerlerde sürmesi hataya, tahammülsüzlüklere yol açabilir. Bu durum hem vicdani bir hesaplaşmaya hem de her yönden gelecek olan saldırılarla baş etmeyi gerektirir.

Sıra yabancılışmada... Eğer tüm bunları yürütme konusunda "azmetmiş" bir hekimden bahsediyorsak ve "amacına ulaşmaya" kilitlemişse burada hastaya, kendine ve diğer meslektaşlarına yabancılaşan bir "uzman aday" çıkar. Hastaya ne olduğu onun umurunda değildir. Sistemin

ondan ne istediğini ondan istenmeden yerine getirecek kadar zekidir. O da tıpkı kendisinden öncekiler gibi yeni gelecek asistanın yolunu hiç de iyi olmayan niyetlerle bekler. Hele hayallerine ulaşmış uzman olduğunda bütün bu yılların acısını hem maddi hem manevi olarak çıkaracaktır.

Üçüncü bir yol var mı? Elbette var. Uzun yılların emeğiyle kazandığı, insanlığa hizmet etme amacındaki mesleğine ulaşan hekim eğer etik değerleri için mücadele ederse, örgütlenirse tüm baskı ve saldırılar karşısında insan kalmayı başarabilir. Bu durumda karşımıza meslektaşlarıyla dayanışmayı tercih eden, hastalarını önemseyen, bilimsel yaklaşımı temel alan hekimler çıkar. Üstelik zorluklara karşın hastası ve kendisi için mücadele etmeyi ve dik durmayı başarabilirse tüm meslek camiası tarafından da hak ettiği saygıyı kazanacaktır.

Bugünlerde bilim dışı uygulamaların tıpta uygulanmasının tartışıldığı duyuyoruz. Devlet temsilcilerinin hasta ziyaretinde kurşun dökmeleri aklımızda kalanlardan. Hastalık, tıp dışında da birçok kesim için ağız sulandırıcı alanların içinde. Tıp fakültesi mezunu olduğu ve hatta profesör olduğu söylenen kişilerin elleri ile yayılan koca bir rant alanı. Sistemin kar hırsına hizmet eden ve kar hırsı ile gözü dönmüş hizmetkarlara ihtiyacı var. TTB gibi, SES gibi örgütlere neden yoğun bir saldırı olduğunu anlayabiliyoruz.

Yabancılaşmayı da, intiharı da reddeden her sağlıkçı, kapitalist sağlık sisteminin düşmanıdır. "Sizin karınız beni ilgilendirmiyor, bilimsel olan bu, ben hastama bunu uygulayacağım" ya da "sırf karlı diye hastama bunu uygulayacağım" diyen bir sağlıkçı bu sistemin dişilerine çomak sokmuştur.

Kapitalizmin uçurumun kıyasına sürüklediği hekimlerin kendi dokularına saldırın kanserin patoloji raporunu iyi incelemesi gerek. Yönlerini değiştirdiklerinde, yabancılaşmaya karşı mücadeleyi seçtiklerinde, yüzlerini kendileri gibi emekçilerin mücadelesine döndüklerinde, hem hastalarını hem de kendilerini kurtarma şansları olacaktır.

Gezi doktorlarının yaptığı gibi...

Devrimci Sağlık Emekçisi

"Kenan Yoldaşı Selamlıyoruz"

Kimi zaman olur ki söylenecek sözler yetersiz kalır. Hiçbir söz yüreklerimizde duyduğumuz acıyı ifade edemez. Kenan yoldaş, genç yaşına rağmen birçok değeri yaratmış, kavgada hep en önde olmuş, büyük örnekler yaratarak dolu dolu bir hayat sürmüş ve dünya emekçilerinin, ezilen halkların mücadele bayrağını taşımıştır.

Karakteri, çalışmaları, düşünceleri ve yaşamıyla devrime bir insanın katabileceği en büyük değerleri katmış olan Kenan yoldaş, hepimize örnek olacak, daima bizlerle yaşayacak. Böylesine yüksek karakterli bir yoldaş yetiştirmiş olan sizleri saygıyla selamlıyoruz

Özgür günlerde sarılmak dileğiyle...

Zafere kadar daima...

Kırklar 2 Nolu F Tipi Zindanından Leninist Tutsaklar

Taylan Demircioğlu'nun Ardından

Ah be Demircioğlu, bu kadar mı sakınmasız yaşanır bir hayat!

Eminim herkesin "neden ben değil de o!" diye tepki göstereceği bir insan varsa o da Demircioğlu'ydü. Astı bizi demirden bir çengele, çekti en yücelere... Şimdi bize miras bıraktığı anıları, bir yük değil, bir kanat olmalı omuzlarımızda, öyle de olacak.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nden Leninist Bir Tutsak

DÖRT DÖRTLÜK BİR KOMÜNİST, GERÇEK BİR "YENİ İNSAN"

Baş tarafı 12. sayfada...

Yıllar sonra, dergi bürosunda, dergi çalışanı yoldaşlar, küçük bir sürpriz yapıp, bakkaldan aldıkları bir topkekin üzerine bir mum koyarak doğum günümüzü kutladığında, Kenan yoldaş, o kargacak burgacak yazısıyla küçük bir kağıda yazdıklarını bana uzattı. Kağıdın üzerinde "bizim eve geldiğiniz o gün, nasıl yaşayacağımıza karar verdim; hayatım boyunca bu örneği izlemeye devam edeceğim; iyi ki doğdunuz" yazıyordu. Bu, bütün hayatım boyunca aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi.

Bütün bir yaşamı boyunca, o ilk karşılaşmada aldığı kararın peşinden gitti. Doğru bildiği şeyleri, bizlerle çatır çatır tartışarak yeniden kurdu. Pratiğin ateşi içinde snamalardan geçirdi; her şeyiyle sahiplendi. Yeri geldiğinde eksik, ya da yanlış gördüğü şeyleri eleştirmekten geri durmadı. Zihni her zaman devrimin sorunlarıyla meşgul oldu. Öyle ki, ideolojik, politik ve örgütsel gelişimin dışında bir şeyle ilgilenmedi nerdeyse. Sevdamı da içinde yaşadığı, kırgınlıklarını da, özlemlerini de. Naif bir kişiliği vardı yoldaşın. Kimseyi kolay kolay incitmez, kolay kolay sesini yükseltmez; sabırla bildiği doğruları anlatmaya devam ederdi. Söylediklerinin gücünden o kadar emindi ki, karşıdakiler en yanlış şeyleri savunuyor olsalar dahi, onları doğrulara ikna edeceğini düşünürdü. İdeolojisinin ve politikasının gücünden o kadar emindi ki, bıkmadan usanmadan anlatmaya devam ederdi.

Bir gün sanat merkezinde, yeni yeni gelip gitmeye başlayan bir gençle tartışıyordu. Sesini hiç yükseltmeden sakın sakın cevap veriyordu. Biz de yan tarafta istemeden de olsa konuşmalarına kulak vermiştik. Konu Stalin üzerindeki ve malum genç, bildik Troçkist argümanları sıralayıp duruyordu; bir yerde Stalin'e "katil" dedi. Kenan yoldaşın tepkisinin ne olacağını görmek için bekledik. Baktık ki, yoldaş sakın sakın Stalin'in öyle olmadığını, ona atfen söylenen bu tür şeylerin doğru olmadığını anlatmaya devam ediyor; kendimizi müdahale etmek zorunda hissettik. Ve sonradan troçkist olduğunu öğrendiğimiz o çocuğu sanat merkezinden kovduk. Yoldaş, önce tutumumuzun neden bu kadar sert olduğunu anlayamadı; tartışmanın olabileceğini ama Stalin'e hiçbir yerde "katil" dedirtmeyeceğimizi yoldaşa anlattığımızda, ilk defa troçkistlerin "enterizm" adını verdikleri, kendi kimliklerini gizleyerek, devrimci kurumlara gidip geldikleri ve bu şekilde Stalin karalaması yaparak kendilerini haklı çıkarmaya çalıştıkları bir taktik izlediklerini öğrenmiş olduk. Durumu kavradı ve ondan sonra politik uyanıklığı elden bırakmadı. Buna rağmen sonradan gittiği temsilci toplantılarında dahi, yoldaş asla ve asla, diğer siyasi yapılara karşı kaba olmadı. Her zaman doğru, devrimci politikaları sakın, belirli bir nezaket içinde ve tutarlı şekilde savunmaya devam etti.

Diğer siyasi hareketlerin en üst düzeylerinde görülebilecek siyasi olgunluğa ve birikime sahip olduğunu, onu tanıma bahtiyarlığına erişmiş olanlar bilir. Naif bir yoldaştı; ama kırılgan, çabuk havlu atan, iddiasız bir yoldaş değildi. Söz konusu olan ideolojik-politik ve örgütsel doğrular olunca nasıl bir militan kararlılıkla hareket ettiğini hepimiz biliriz. Duygusal bir yapısı vardı; ama aynı derecede soğukkanlı, aynı derecede kararlı ve cesur bir yapısı da vardı. Karar verirken asla duygusalıya kapılmaz; komünist bilinci ona ne söylerse öyle davranırdı. Tıpkı Denizler gibi, "güneşten ışık yontma(n)"lardan biriydi. Gece gündüz demeden sürekli okur; okuduklarından yazılı alıntılar yapar; bunları yol-

daşlarına ve çevresindeki insanlara okuturdu. Elinden kitabı düşürmezdi; marksist-leninist klasikler başta olmak üzere, devrimci romanları ve araştırma kitaplarını severdi. Onun nasıl bir "kitap kurdu" olduğunu herkes bilir; hele hele kütüphanelerinden onun tarafından eksiltilmiş bir çok kitabı olanlar daha iyi bilir. Beyni korkunç bir öğrenme merakıyla doluydu. Boş, teorik gevezelikler yapmak için değil, yaşamın içinde öğrendiklerini uygulamak için okurdu Kenan yoldaş. Her zaman bir "parti okulu"nun gerekli hatta zorunlu olduğunu söylerdi. Zor'a dayalı mücadele üzerine kafa yorar, Mahirlerin, Denizlerin yaptığı şeylerin günümüz koşullarında bir üst düzeyde nasıl yeniden yapılabileceği üzerinde yoğunlaşırdı. Akli hep bunlarla meşguldü. O nedenle yaşatlarından çok farklı ve olgundu. Annesinin kendisine "baba" diye hitap etmesi bu yüzdendir. Kürt ulusunun verdiği mücadeleye büyük saygısı ve sempatisi vardı yoldaşın. Sınıfsal bakış açısıyla eleştirdiği yerler olmakla birlikte, pratik olarak durdukları yerleri önemserdi.

Savaşın zindan cephesinden de güçlenerek çıkmıştı yoldaş. 8 aylık zindan sürecinin her aşamasında bir Leniniste layık bir şekilde davranırdı. Disiplinli hareket etti, düzenli olarak okudu, yazdı; spor yaptı. Hiçbir zaman moral bozukluğuna düşmedi; daima dinç ve üretken oldu. İç yazışmalarda ve dışarıya yazılan yazılarda hep etkin oldu; görüşleriyle sorunların çözümünde ve yeni ufuklar açmada önemli bir rol oynadı. Gençlik alanının faaliyetlerinin çerçevesinin belirlenmesi ve örgütlenmesi konusunda düşüncelerini burada olgunlaştırdı; "ağır dolusu gülmeyi unutm" dı hiçbir zaman. Düşmanın tüm saldırılarına göğüs germeyi ve her çatışmadan başı dik çıkmayı başardı. Zindandan çıkar çıkmaz, tıpkı Blanqui gibi, yine barikatlara, yine ayaklanmayı ve devrimi örgütlemeye koştu. Gazi'nin ve Taksim'in bütün sokakları onun gur sesini ve militan savaşçılığını bilir. Gezi döneminde, eğer o bir yerdeseyse, oraya dair gözünüz arkada kalmazdı; çünkü en iyi şekilde yapabilmek için tüm çabasıyla gayret eder, insanları cesaretlendirir; üzerine aldığı tüm görevleri layıkıyla yerine getirirdi. Her aşamada yeni öneriler sunar, savaşın gelişimi için öne fırlardı.

Rojava Devrimi ve Kobane'de yaşananlar, yoldaşı derinden etkilemişti. Gençlik olarak Denizlerin Filistin'de yaptıklarını Rojava'da yapmak istiyordu. Bu nedenle oraya gitmek ve devrime katılmak için bir an olsun tereddüt etmedi. Bunun Türkiye ve Kürdistan Devrimi'ni büyüteceğini biliyordu. Nihayet özlemini duyduğu şeylerden biri daha gerçek olacaktı. Che gibi, başka topraklarda devrimin gelişimi için savaşacak, bir komünist olarak devrimin harcına kanıyla canıyla karışacaktı. Hiç kimse onu geri döndüremez, kararından vazgeçiremezdi. Onun adı Umudtu; umudu büyütebilmek için gitmesi gerekiyordu. Hiç duraksamadı; tıpkı komünarların tarihsel girişimciliği ile öne atıldı. Bulunduğu her alan gibi orayı da etkiledi. Önder bir kişiliğe sahip olduğunu dosta düşmana bir kez daha gösterdi.

Bize bütün bir yaşam boyunca izleyeceğimiz bir örnek bıraktı. Anısı ve mücadelesi bizlerle birlikte sonsuza kadar yaşayacak. Ve gelecek onun gibi, dört dörtlük komünistlerin, "yeni insan"ların örnekleri üzerinden yükselecek. Umudumuzun kızıl bayrağı komünizmin şafağında en yükseklerde dalgalanmaya devam edecek.

Yoldaş Olmaktan Onur Duyan Bir Leninist

MÜTEVAZİ BİR İŞÇİ, GÖZÜPEK BİR LENİNİST, ÖLÜMSÜZ BİR GERİLLA

Baş tarafı 12. sayfada

Emre yoldaş, tam bir devrim işçisiydi. Gazete dağıtımdan, işçi eylemi ziyaretine, etkinlik örgütlenmesinden maddi sorunun çözümü için imkan araştırmaya her konuya kafa yorar, kendisine söylenmesini beklemeden bunları iş edinirdi. Hiçbir işi bir diğerinden ayırmaz, her işe, kolektifin işi" gözüyle bakar ve aynı mütevazilik ve fedakarlıkla yapardı. Bir işi başarmış olmanın sevinci, her zaman yüzüne yansır, gözlerinin içi gülerdi. O gülüş, yüzünün tamamına yayılırdı. Gülmeye, kocaman gülerdi, Emre yoldaş; gülerken bile o işçi mütevaziliğini hissederdiniz. Başkalarının övülünce mahcup olur, yanlışlıkla da olsa yerilecek olunca da kendi içine kapanır, neden eleştirildiğinin nedenlerini araştırırdı. Hep merakla doluydu; küçük-büyük ayırmadan her bir yoldaşından öğreneceği bir şeyler olduğunu düşünür ve "meraklı bir dikkatle" dinlerdi.

Emre yoldaş, bir işin yapılmasının gerekli olduğuna karar verdiği anda tereddüt etmez, duraksamazdı. Hiçbir şey onu yolundan alıkoyamaz, korkutamazdı. Rojava'ya gitme kararı da bu gözüpekliliğin sonucuydu. Bir Leninist olarak, Kürt Halkının, Kürdistan Devrimi'nin yanında olunması gerektiğini kavradığı anda hiç tereddüt etmeden ileri atıldı. Leninist Partinin enternasyonal mücadele anlayışı gereğince Kobane'ye gitti ve orada, Kürt halkının yiğit evlatlarıyla omuz omuza mücadele etti. Kendisine verilen her görevi orada da mütevazilikle kabul etti ve fedakarca yerine getirdi. Hızlı öğrendi ve hızlı uyguladı. Ezen ulusa mensup bir komünist olarak siperyoldaşlarının takdirini ve sempatisini kazandı. Yüzündeki gülümseme cephede, siperlere yayıldı. Günlük yaşamında proleter disipliniyle tüm yoldaşlara örnek oldu. Nasırlı elleriyle dokunduğu her şeyi güzelleştirdi. Teğmen Alilerin, Mustafa Çetinerlerin, İmam Ateşlerin Filistin'de başlattıkları geleneğin Kürdistan'da sürdürücüsü oldu. Geleneğin Leninistlerce devam ettirildiğini tüm dünyaya gösterdi. Seyitlere, Necatilere, İbrahimplere bağlı, onların mücadelesine layık bir işçi olduğunu, onların bayrağını Rojava'da dalgalandırarak bir kez daha gösterdi.

Anısı yoldaşlarının ve tüm dünya devrimci ve komünistlerinin bilincinde ve yüreğinde sonsuza kadar yaşayacak. Sana söz veriyoruz Sinan yoldaş, bizlere bıraktığın bayrağı ve nasırlı ellerinle yarattığın komünizm değerlerini sonsuza dek taşıyacağız. Senin mütevazı ve kocaman gülümsemeye yeni bir dünya kuracak, "kırmızı elmalar gibi gülen çocuklar"la birlikte o dünyayı sizlere armağan edeceğiz.

Yoldaş Olmaktan Onur Duyan Bir Leninist

DÜNYA SAVAŞI

Yeni bir dünya savaşı yaşanacak mı? Ya da Suriye savaşı merkezli devletler arası, özellikle, Rusya-İran-Suriye cephesiyle, ABD'nin başını çektiği, İngiltere-Fransa ve diğer emperyalist devletlerle gerici devletlerden oluşan cephe arasındaki gerilim devletler arası topyekün bir dünya savaşına evrilir mi? Şimdi herkesin aklındaki soru bu.

Kuşkusuz, emperyalist ve gerici devletlerin Suriye'ye saldırma için ileri sürdükleri "kimyasal silah kullanımı" iddiası üzerinde durmanın bir anlamı yok. Çünkü Irak'ta, Afganistan'da ve daha dünyanın başka pek çok yerinde yaptıkları gibi, bir ülkeye saldırma istedikleri zaman bahane aramazlar; ama o bahaneyi bizzat yaratırlar. Gerekli bahaneyi yaratacak çok sayıda "uluslararası kuruluş" ellerinin altında hazır bekliyor.

Bu nedenle burada sorulması ve yanıtı aranması gereken soru, emperyalistlerin bir savaşa ihtiyaç duyup duymadıklarıdır.

Başta ABD, İngiltere, Fransa olmak üzere, belli başlı emperyalist devletlerin sürekli bir savaş kışkırtıcılığı içinde olduklarını; daha da ötesi, Irak, Suriye, Afganistan, Libya ve daha başka pek çok yerde savaş çıkartarak işgal hareketlerinde bulduklarını biliyoruz.

Süreci bir bütün olarak ele aldığımızda, gerçekte, zaten bir dünya savaşı

inde olduğumuzu görürüz. Bu dünya savaşı, 2001'de ABD tarafından dünya emekçi ve ezilen halklarına karşı başlatıldı. Bu savaşın önceki iki dünya savaşından farkı, savaşın devletler arası topyekün bir savaş biçiminde değil, ama emperyalistlerle dünya emekçi halkları, dünya işçi sınıfı arasında sürüyor olmasıdır.

ABD emperyalizmi, bu savaşı, o zamana dek şöyle ya da böyle süren hegemonyasının dünya ölçeğinde başlayan çöküşünü önlemek, kendi etki alanından çıkmaya başlayan diğer emperyalist devletleri tekrar etki alanına almak için başlattı. Çöküşü önlemenin başlıca yolu, emperyalizme ve kapitalizme karşı ayaklanmaya başlayan dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarını savaş yoluyla ezme idi. Afganistan işgaliyle başlayan sürecin ağırlık noktası, bugün Ortadoğu'da Suriye'ye kaymış durumda.

Emperyalist-kapitalist devletlerin savaşlara olan ihtiyacı, onsekiz yıl öncesine göre azalmak şöyle dursun, kat be kat artmıştır. Çünkü, emperyalist kapitalist sistem, dünya çapında, derin ve kalıcı bir kriz içinde yuvarlanıp duruyor. Emperyalist tekellerin basının atmak zorunda kaldığı bazı başlıklar, durumun onlar açısından vahametini az da olsa gösteriyor. İşte o başlıklardan bir kaç:

"Kapitalizm toplumsal desteğini yitiriyor!"

"Hanımlar, beyler, küresel sistem-

Süreci bir bütün olarak ele aldığımızda, gerçekte, zaten bir dünya savaşı içinde olduğumuzu görürüz. Bu dünya savaşı, 2001'de ABD tarafından dünya emekçi ve ezilen halklarına karşı başlatıldı. Bu savaşın önceki iki dünya savaşından farkı, savaşın devletler arası topyekün bir savaş biçiminde değil, ama emperyalistlerle dünya emekçi halkları, dünya işçi sınıfı arasında sürüyor olmasıdır.

lerin çöküş riskini ciddiye almıyoruz"

"75 yılın en büyük krizi yaşanacak"

"Finansal balonlar oluşmaya başladı, dört yüz yıllık sistem çuvalladı"

ABD, Fransa, İngiltere, Avustralya gibi emperyalist devletlerin dünya halklarını kan ve gözyaşı içinde boğma isteklerinin arkasında işte bu ekonomik temel var. İnsanlığı sürükleyecekleri büyük bir yıkımla emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü önlemeyi düşlüyor-

lar.

Öyleyse baştaki soruya dönebiliriz: Başta ABD olmak üzere, emperyalist devletler, Suriye'deki durumu bahane ederek, kendileriyle dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları arasında sürmekte olan 3. dünya savaşını devletler arası topyekün bir savaşa dönüştürebilirler mi?

ABD, İngiltere ve Fransa'nın, gerici-faşist bağımlı devletlerle birlikte bunu istediklerinden kuşku yok. Ne var ki, meydan boş ve istedikleri gibi at koş-turmaya müsait değil. Her şeyden önce emperyalist devletler ve işbirlikçileri, savaşı devletler arası topyekün bir savaşa dönüştürmenin olası sonuçlarını tahmin edemiyor ve göze alamıyorlar.

Emperyalist kapitalist sistemi çöküşten kurtarmak için başlatacakları topyekün bir savaş, sistemin topyekün yıkımıyla sonuçlanabilir. Birinci dünya savaşı sonunda ortaya çıkan Ekim Devrimiyle dünyanın altıda birinin; İkinci dünya savaşının ardından dünyanın üçte birinin sosyalizme kaydığını unutmamak lazım.

Emperyalist devletleri, halen sürmekte olan 3. dünya savaşını devletler arası topyekün bir savaşa dönüştürme konusunda tereddüt düşüren ikinci önemli nokta, karşılarındaki devletlerin silah ve savaş kapasiteleridir. Rusya ve İran'ın -bunlara Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Çin Halk Cumhuri-

yeti'nin savaş gücünü de ekleyebiliriz-savaş kapasitelerinin nasıl bir caydırıcılık etkisine sahip olduğu biliniyor. Bu savaş kapasitesi ABD ve peşindekileri hemen ve hesapsızca bir savaş başlatmaktan alkoyuyor. Son günlerde ABD yönetiminde ortaya çıkan tereddütlerin buradan kaynaklandığını biliyoruz. Ne var ki bu etken, değişken olduğu için, kalıcı ve savaşı mutlak önleyici biçimde düşünülmemeli.

Emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalist üretim biçimi çöküyor. Ne var ki emperyalistler dünya halklarına büyük acılar çekirmeden, onları kan ve gözyaşına boğmadan tarih sahnesinden çekilmeyeceklerini eylemleriyle ortaya koyuyorlar. Bu anlamda, dünyayı yıkıma sürükleyecek bir savaş ihtimali, emperyalist-kapitalist sistem ayakta kaldığı sürece, var olacak.

Savaş kaçınılmaz ya da mukadder mi? Elbette değil. Ama savaşı önlemenin yolu, onun maddi temelini, kapitalizmi ortadan kaldırmaktır. Bu nedenle sadece bir toplumsal devrim, bir ya da bir kaç ülkede patlayacak bir devrim insanlığı bu felaketten kurtarma şansına sahip. Ve en önemlisi, bir toplumsal devrimin koşulları dünya çapında olgunlaşsın.

Sıra mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesine gelmiştir. Korkuları ve saldırganlıkları bundandır.

MÜCADELE BİRLİĞİ

DÖRT DÖRTLÜK BİR KOMÜNİST, GERÇEK BİR "YENİ İNSAN"

Sairin dediği gibi "O mükemmel bir kafa/ mükemmel bir yürek/ yumruklarıyla erkek, gözleriyle çocuk/ hudutsuz ve allahsız bir baştı o/ yoldaştı o". Dolayısıyla onunla ilgili söyleyecek her şey yetersiz kalacaktır. Bazen her şey çok yalındır aslında. Çerçişevski'nin Nasıl Yapmalı romanında söylendiği ve Yaşar Bulut (Agit) yoldaşın sık sık tekrar ettiği gibi: "Qui vivra verra/ et çaira, et çaira"... Yaşayanlar görececek/ işler yürüyecek, işler yürüyecek.. Ya da Bulgar komünist şair Vaptsarov'un dediği gibi: " kavga amansız ve katı/ kavga dedikleri gibi destansı/ ben düşüm, yerimi başkası alacak/ o kadar/ burada bir kişinin lafı mı olur/ .../ o kadar yalın ve akla yatkın"...

Söz konusu olan Kenan gibi bir yoldaş olunca, şiirler de yetersiz kalıyor onu anlatmaya. Bir ömrü bir şiir gibi yaşadığındandır belki de. Onu tanıyanlar arasında yüreğinin ve bilincinin üzerinde derin etkiler bırakmadığı tek bir insan bulmak mümkün değildir. Öğrendiği ve inandığı şeyleri öyle bir tutkuyla, ama sakın ve inanarak anlatırdı ki karşısındakine, onu bir kez dinlemiş olan herkes mutlaka etkilenirdi. Sürekli olarak kendisini geliştirme telaşındaydı Kenan; adeta bir yere yetişmek için acele ediyordu. Onu yakından tanıyanlar, bu telaşın devrimin hızına yetişmek için olduğunu bilirlerdi. Aslında hareketlerinde yavaş olan bir yoldaşın kendini ve yoldaşlarını geliştirmek için böyle tezcanlılık göstermesi kimilerine şaşırtıcı gelebilir; ama beyni öylesine devrimin sorunlarına yoğunlaşmıştı ki, her şeyi devrimin ve ona önderlik edecek olan kolektifin gelişimi açısından ele alıyordu. Bütün çabası, kolektifin hak ettiği yere gelmesi içindi.

Onunla ilk tanıştığımızda daha çok gençti. Buna rağmen kafasında devrime önderlik iddiasında olan yetişkin insanların tartıştığı sorunlar dönüp duruyordu. Gazi Mahallesi'nde bir grup arkadaşıyla birlikte, varolan örgütleri tek tek gözden geçirmişler ve hiçbirinin sürece cevap veremediği sonucuna varmışlardı. Bunu böyle yapan ilk gençler onlar değildi kuşkusuz; onları ayırt eden özellik, burada durmamaları, devrime önderlik ede-

cek bir örgütü kurmak için yola koyulmalarıydı. Evet daha çocuk denilebilecek gençler, var olan örgütlerin hiçbirini beğenmeyerek örgüt kurmaya yelteniyorlardı. Eğer tam da bu süreçte bizimle tanışmasalardı, mümkündür ki, bugün devrimci yelpazede bir örgüt daha olabilecekti.

Bölgede faaliyet yürüten yoldaşlar, gazete dağıtım sırasında Kenanların evine de uğramışlar ve annesiyle, kız kardeşiyle tanışmışlardı. Annenin ve kız kardeşin bütün olumlu izlenimlerine rağmen, Kenan ısrarla mesafeli tutumunu sürdürüyor, ihtiyatlı yaklaşıyordu. En sonunda faaliyetleri diğer siyasetler tarafından "bölgeyi hallaç pamuğu gibi attılar" şeklinde tarif edilen kadın yoldaşlar, Kenanların evine bizi götürdüler.

Evin kapısı, apartmanların arasında sıkışmış ince bir yoldan geçilerek ulaşılan bir yerdedi. Kapı ilk açıldığında Gazi Mahallesi'nin alışıldık, mütevazı işçi evlerinden biri olduğunu hemen anladınız. Bir kaç küçük eşya, bir uzun ince dolap ve üzerine yerleştirilmiş bir televizyon. Biz, hemen aileyle sohbet edtik.

Biz onları, onlar bizi tanımayla çalışıyoruz. Bir emekçi ailesi ve belli ki devrimcileri ayırt etmeden seviyorlar. Zindandan yeni çıktığımız ve bedeller ödediğimiz için de bizimle daha çok ilgilendiler. 19 Aralık Katliamı'nın tüm izleri duruyor. Tarihi Ölüm Orucu Eylemi devam ediyor. Yoldaşlarımız, ölüm(süzlük)ün kıyısında; zaman daralıyor. Kelimenin tam anlamıyla Sabırsızlık Zamanı... Biz anlatıyoruz, onlar dinliyorlar. Kenan, televizyon dolabının yanında duruyor; dolabın üzerine ders kitabını koymuş, kalemi elinde çeviriyor, küçük hareketlerle atıp tutuyor. Bizim konuştuğumuzla mı ilgileniyor, yoksa ders çalışıyor da nezaketen mi bizi bırakıp başka bir odaya gitmiyor anlamak güç; ama konuşma ilerledikçe ilgisinin önündeki kitaptan bize doğru kaydığını fark ediyoruz. Yine de o gün, eğer yanlış hatırlamıyorsam, sohbete hiç dahil olmadı; sadece dinledi. Biz o evden çıkarken elimizi sıkıca tutuştundan, onun aradığını bulduğunu düşünmüştük.

...Devamı 11. Sayfada

MÜTEVAZİ BİR İŞÇİ, GÖZÜPEK BİR LENİNİST, ÖLÜMSÜZ BİR GERİLLA

Emre Bora yoldaş için çok şey söylenebilir, çok şey yazılabilir; ama onun en belirgin yanı, hiç kuşku yok, mütevazı oluşuydu. Her hareketinde, her davranışında onun bu özelliğini gözlemleyebirdiniz. En ağır işleri, hiç guncunmadan, büyük bir mütevazilikle yapardı yoldaş; işi bitirdikten sonra da "bunu ben yaptım" diye övünmezdi. İş ne olursa olsun, yapılması gerekiyor mu, gerisini sorgulamazdı. İşçi sezgisiyle, devrimin yararına olanla, devrime zarar verecek olanı hemencecik ayırdeder ve yoldaşlarının söylediklerinin her zaman devrimin yararına olacağını bilirdi. Sonrası, sadece yapmaktır; ne olanaksızlıklar, ne de engeller onu durdurabilirdi, Bir kez bir görevi üstlenmişse, onu başarıyla yerine getirebilmek için tüm enerjisini, tüm yeteneklerini seferber ederdi.

Bütün bunları doğallığıyla yapardı; çocukluğundan beri bir işçi olarak yaşamıştı. İşçi sınıfının bütün özelliklerine sahipti. İşçi olmaktan gelen özellikleri, kendini hemen gösteriyordu; çalışkandı, mütevaziydi, fedakardı; kendini ve yaptıklarını anlatmaktan hoşlanmazdı. Kolektif olarak yaptıklarını, başardıklarını anlatmayı severdi. Nerede bir iş varsa, onu yapmak için gönüllü olurdu; kendini sakınmazdı. Tembellik, hımbıllık, yanından geçmemişti. Rus romanlarında anlatılan, bilinçli, örgütlü bolşevik işçilere benziyordu. Hiç yakınmadan, sızlanmadan koşulması gereken her yere koşar, yetişmesi gereken her yere yetişirdi. İstanbul'un Anadolu ya da Rumeli yakası olsun, fark etmez, nerede bir işçi eylemi varsa Emre yoldaş müdavimiydi. İstanbul'da çalışma yürüttüğü süre boyunca, eylemlerindeki işçilerin çoğu yoldaşı bizzat tanırdı; onunla en az bir kez sohbet etmişlikleri vardır.

...Devamı 11. Sayfada

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 47 / 25 Nisan - 9 Mayıs 2018 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Cem Mehmet SOLHAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Cem Mehmet SOLHAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.Kat No:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig2

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

ACIMIZ ÇOK BÜYÜK AMA ÖFKEMİZ DAHA DA BÜYÜK

Onu tanıdığımda, kendisini her konuda geliştirmiş ve aynı zamanda etrafındaki kişileri de geliştiren bir insan izlenimi vermişti bana. Mütevazı bir kişiliğe sahipti. Yaşı çok genç olmasına rağmen, herhangi bir konuda soru sordun mu, cevapsız kalmazdı.

Gazi Mahallesi'nde büyümüş bir devrimci, emekçi bir ailenin oğlu. O herkes tarafından sevildi, yaşadığı gibi biriydi. Kenan hayatını her vaktini işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluşuna adanmıştı. Onunla kaldığımda çok az uyurdu; ya bir şeyler yazar ya da bir şeyler okurdu. Partisine bağlıydı; onu güçlendirmek için gecesini gündüzüne katar, uykusuz kalırdı.

Birçok kişi tanımaz belki Kenan yoldaşı, ama o işçi eylemleri, 12 Mart Gazi anmaları, 19 Aralık Zindan Savaşları anmaları, 1 Mayıslar, Gezi Ayaklanması, Kobane Serhildanı, sayılamayacak kadar çok eylemde yer almış, öncü bir savaşçıydı. Defalarca gözaltına alındı, işkence gördü ama o asla pes etmedi. Hep önderleydi eylemlerde, barikatlarda.

O yaptıklarıyla hiçbir zaman övünmedi. Onunla bir daha konuşamamak, onun gülen gözlerini bir daha görememek acı veriyor. Acımız çok büyük ama öfkemiz daha da büyük. Dünya halkları yiğit bir evladını kaybetti.

Sinanlardan, Kenanlardan devraldığımız kızıl bayrağı daha da ileri taşımamızın vaktidir.

**Devrim ve İktidar İçin İleri!
Ya Devrim Ya Ölüm!**

Parti Okulu'ndan Bir Leninist

YOLDAŞLARIMIZ HEPİMİZE GÜÇ VERİYOR!

19 Aralık katliamı tüm devrimcilerin belleğinde canlılığını koruyor. Her günümüz yitirdiğimiz yoldaşlarımızın bize bıraktığı mirasın ağırlığıyla geçiyor.

Sibel yoldaşımız, canımız, güneşimiz de onlardan biri... 19 Aralık katliamı ardından başlanan Ölüm Orucu eyleminin ilk gönüllülerinden biriydi Sibel. Çok genç yaşta girdiği kavgaya yaşamının son nefesine kadar devam eden Sibel'i, aramızdan koparılışının 17.yılında andık.

Anma, mücadelede yitirdiğimiz tüm devrimciler için yapılan saygı duruşu ardından bir gösterimle başladı. Ölüm orucu eylemcisi Sibel yoldaş ile yine aynı eylemde ölümsüzleşen Aysun yoldaşı anlatan "Suyun Öyküsü" belgeseli izlendi.

Belgeselden sonra Sibel'in yoldaşlarına yazdığı mektuplar ile yoldaşlarının kaleminde Sibel dinlendi. Onların uğruna ölüme gittikleri mücadelenin bugün Afrin'de ölümsüzleşen yoldaşlarla devam ettiği, sorumluluğun bizim omuzlarımızda olduğu vurgusu yapıldı.

Peşi sıra virgün tüm yoldaşların anıları, onların sevdiği şarkılarla tazelandı, hep bir ağızdan söylenen şarkılar ve türkülerden sonra anma son buldu.

Yoldaşlarımız bize güç vermeye devam ediyor...

Yoldaşları

Ey Hevalê Minî Hêja

*Ey Heval Sînan şêrê şêrê li Efrînê
Tu yî sembola azadîya berxwedanê
Pir jîr û çeleng, şoreşgerê welat
Hevalekî pir zîrek, şevgerê xebat*

*Cangoriyê xaka Kurdistan
Hevalekî dilsoz û bi raman
Xevînbû jê re, rizgarîya xebat
Lê em sozê didin hertum xebat
Ta em hildin ala Kurdistan
Û bistînin tola te, ey Heval Sînan*

*Tu yî şêrê berxwedana serdemê
Her bijî ey şehîdê ne mir
Tucarî tu, ey hevalê hêja nemirî
Lê tu di hiş û ramanên me de yî
Saxî weke find û mûmê yî.*

**Jineke ji Rojava Yeke Leninîstî
(Rojavahî Leninist Bir Kadın)**

